

รู้จักโลกคนงาน อ่านจดหมายข่าวออนไลน์

แรงงานปริทัศน์

LABOUR REVIEW NEWSLETTER VOL.33 NO.385 AUGUST 2019 ปีที่ 33 ฉบับที่ 385 สิงหาคม 2562

นโยบาย ขั้นต่ำแรง ก็แค่ลมปาก ขอคะแนนเสียง

- นโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 400-425 บาท ก็แค่ลมปากหลอกขอคะแนนเสียง
- สิทธิแรงงาน หลักกฎหมาย การบังคับใช้และการบริหารด้านแรงงานในเชิงนโยบาย
- เครือข่ายผู้หญิงวิพากษ์นโยบายรัฐบาล ลอยๆ ไม่เป็นรูปธรรม
- พบ รมว.แรงงาน ย้ำให้ทำตามนโยบายหาเสียง เรื่องค่าจ้างขั้นต่ำ ประกันสังคม
- สหภาพแรงงานสากลร่วมแถลง การละเมิดสิทธิแรงงานภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก
- กลุ่มแรงงานแถลง ให้รัฐบาลทบทวนโครงการ / ยกเลิกผังเมืองEEC
- ภาพการทำงานของคนงาน เดือนกรกฎาคม 2562

มูลนิธิอารมณ พงศ์พจน์

AROM PONGPANGAN FOUNDATION-LABOUR RESOURCE CENTRE

ก่อตั้งปี 2526 (Establishment on 1983)

51/109 ซอยงามฉวี ถ.พหลโยธิน ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12120 โทรศัพท์ 0-2516-1589 โทรศัพท์/โทรสาร 0-2516-1071

51/109 Soi Ngamchawee Road.Tambon Khlong Nung, Amphoe Khlong Luang, Pathum Thani 12120, Thailand

Tel.0-25161589 Tel. / Fax 0-25161071, E-mail : apfirc@hotmail.com, apfirc@gmail.com

วัตถุประสงค์ มูลนิธิอารมณ พงศ์พจน์	THE OBJECTIVE OF AROM PONGPANGAN FOUNDATION-LABOUR RESOURCE CENTER
1.เพื่อให้การช่วยเหลือด้านการศึกษา เผยแพร่ความรู้ ทั้งทางด้านวิชาการและประสบการณ์ การฝึกฝนอบรมแก่ลูกจ้าง ตลอดจนเผยแพร่สารคดีเกี่ยวกับวิชาการด้านแรงงาน การแรงงานสัมพันธ์ และการพัฒนาแรงงาน	1.Promote the study on labour issues, dissemination of information, exchange of experiences on organizing and campaigning for industrial democracy, training workers on labour relations and formation of labour unions.
2.เพื่อให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายและสวัสดิการ แก่ผู้ใช้แรงงาน	2. Support for legal aid and struggle for workers' rights and welfare and better working conditions.
3.เพื่อจัดตั้งสถาบันการค้นคว้า ให้ผู้ใช้แรงงานได้ทำการค้นคว้า เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าและความมั่นคงของผู้ใช้แรงงาน	3. To establish a research institute for promotion of workers' education and social awareness to encourage their participation in development of the welfare and solidarity among workers.
4.เพื่อร่วมมือกับองค์กรแรงงานและสถาบันอื่นๆ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมแรงงาน ทั้งนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง	4.Cooperation with others labour organizations and institutions which pursue similar objectives.
5.เพื่อส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ และมีส่วนร่วมพัฒนา สื่อมวลชนประเภทต่างๆ เพื่อประโยชน์แก่ผู้ใช้แรงงานและสาธารณชน	5.To promote knowledge and understanding as well as media development participation for the benefits of workers and the public in general.

วัตถุประสงค์ การจัดทำจดหมายข่าวแรงงานปรีศน์ออนไลน์

“แรงงานปรีศน์ออนไลน์” เป็นจดหมายข่าวออนไลน์ของมูลนิธิฯ กำหนดออกเดือนละ 1 ฉบับ เพื่อรายงานความเคลื่อนไหวขององค์กรแรงงาน สถานการณ์แรงงานสำคัญในรอบเดือน และเผยแพร่บทความที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้แรงงานส่วนรวม

As a labour foundation, we publish a monthly journal for workers called ‘Labour Review’ to report on worker movement and give some analytical reviews on current labour issues. Interested one may leave questions or subscribe ‘Labour Review’ via apfirc@hotmail.com

คณะผู้จัดทำเนื้อหา : นายบัณฑิตย รัตนชัยเศรษฐวุฒิ รศ.ดร.นภาพร อติวานิชยพงศ์ นางสาววาสนา ลำดี นางสาวสุธิลา ลีนคำ

คณะออกแบบจัดทำรูปเล่ม : voicelabour มูลนิธิพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

สนับสนุนโดย : มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท

voicelabour.org
สื่อสารแรงงาน สร้างสรรค์สังคม

แรงงานปรีศน์ออนไลน์ จัดทำขึ้นโดยมิได้มุ่งหวังผลกำไร เพื่อประโยชน์แห่งสังคมโดยรวม ร่วมสนับสนุนการจัดทำ

โปรดโอนเงินเข้าบัญชี มูลนิธิอารมณ พงศ์พจน์ บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาตรีเพชร เลขที่ 006-2-40890-1

หรือ ธนาคารกรุงเทพ สาขาซอยพิวเจอร์รังสิต เลขที่ 026-0-91018-7 (กรุณาแนบสำเนาส่งมายังมูลนิธิฯ ด้วย)

บทบรรณาธิการ

แรงงานปรัศน์ออนไลน์ฉบับที่ 38 (385) ประจำเดือนสิงหาคม 2562 หลังจากรอคอยมานาน ในที่สุดนายกรัฐมนตรีนครพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ก็สามารถจัดตั้งรัฐบาลผสม 19 พรรคได้เป็นผลสำเร็จ กระทรวงแรงงานได้รัฐมนตรีว่าการคนใหม่คือ ม.ร.ว. จัตุรงค์ โสมณกุล ซึ่งไม่เคยมีบทบาทด้านแรงงานมาก่อน

นโยบายด้านแรงงานที่ถูกองค์กรแรงงาน ทวงถามถึงเป็นเรื่องแรกคือ นโยบายหาเสียงของ พรรคพลังประชารัฐที่จะปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเป็นวันละ 400 -425 บาท เงินเดือนขั้นต่ำวุฒิกการศึกษา ระดับอาชีวศึกษาเดือนละ 18,000 บาทและระดับปริญญาตรีวันละ 20,000 บาท ซึ่งก็ได้รับคำตอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานว่า อาจต้องปรับขึ้นในช่วงต้นปีหน้า หากเปรียบเทียบกับสมัยรัฐบาลยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ที่พรรคเพื่อไทยได้ชูนโยบายหาเสียงก่อนการเลือกตั้ง ปี 2554 เรื่องการปรับค่าจ้างขั้นต่ำเท่ากันทั่วประเทศเป็นวันละ 300 บาท และเงินเดือนผู้จบปริญญาตรีขั้นต่ำเดือนละ 15,000 บาท เมื่อพรรคเพื่อไทยชนะการเลือกตั้งได้

เป็นแกนนำจัดตั้งรัฐบาล องค์กรแรงงานก็ไม่รอที่จะกดดันทวงถามแม้ว่าจะเกิดสถานการณ์น้ำท่วมใหญ่ ช่วงกลางปี 2554 ในที่สุดจึงได้มีการปรับค่าจ้างขั้นต่ำเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2555 ใน 7 จังหวัดคือ กรุงเทพฯและปริมณฑล ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่องค์กรแรงงานต้องจับตาดูและคอยกระตุ้นเตือนรัฐบาลให้ทำตามสัญญาที่หาเสียงไว้

นอกจากเรื่องค่าจ้างแล้ว แรงงานปรัศน์ฉบับนี้มีข้อเสนอเรื่องสิทธิแรงงาน หลักกฎหมาย การบังคับใช้และบริหารด้านแรงงานที่รัฐบาลต้องดำเนินการแก้ไข เช่นเดียวกับประเด็นเรื่องแรงงานหญิงซึ่งกลุ่มบูรณาการแรงงานสตรีและเครือข่ายผู้หญิงคนทำงานได้มีการจัดเวทีวิพากษ์นโยบายของรัฐบาลใหม่เมื่อวันที่ 1 สิงหาคมที่ผ่านมา เนื่องจากรู้สึกผิดหวังต่อนโยบายที่รัฐบาลชุดนี้แถลงออกมา

การพัฒนาเศรษฐกิจโดยการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนเป็นเรื่องสำคัญสำหรับทิศทางการบริหารประเทศ คณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทยและสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ได้ออกแถลงการณ์ขอให้รัฐบาลทบทวนโครงการระเบียบ

เศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) จากการใช้คำสั่งหัวหน้าคสช.ฉบับที่ 47/2560 เพื่อสนับสนุนการลงทุนต่อยอดจากโครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออก โดยปราศจากการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน

เมื่อบ้านเมืองเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตย การตรวจสอบหรือเรียกร้องให้บททวนกฎหมายที่ไม่ชอบธรรมย่อมเกิดขึ้น ในกรณีนี้องค์กรแรงงานทั้ง 2 แห่งได้ประกาศสนับสนุน “เครือข่ายเพื่อนตะวันออก” ในการทำหน้าที่ปกป้องผลประโยชน์ของประชาชน

นับเป็นอีกบทบาทหนึ่งของ “สหภาพแรงงานที่เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม”

สุดท้ายนี้ เมื่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยกลับคืนมาอีกครั้ง ขบวนการเคลื่อนไหวของสหภาพแรงงานและประชาชนกลุ่มต่างๆ คงต้องรีบช่วงชิงโอกาสแสดงพลังในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล พร้อมทั้งนำเสนอความเห็นจากภาคประชาชนหลังจากที่ต้องเก็บกดมาเป็นเวลาหลายปี

บทความ 1

นโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 400-425 บาท ก็แค่ลมปากขอคะแนนเสียง

วาสนา ลำดี
voicelabour

ข่าวกลุ่มผู้ใช้แรงงานทวงถามนโยบายการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ 400-425 บาท ของผู้ใช้แรงงานดังขึ้นหลังเสียงเหวของพรรคพลังประชาชน ที่ได้เป็นแกนนำตั้งรัฐบาลด้วยการรวบรวมเสียงสมาชิกสภาผู้แทนได้ 254 เสียงจาก 19 พรรคจับมือร่วมลงเรือลำเดียวกันในการตั้งรัฐบาลประยุทธ์ 2 ภายใต้เสียงแห่งการต่อรองกันว่าใครจะอยู่กระทรวงใดกันบ้างแต่ก็ไม่ได้เห็นข้อความคาดหวังว่า “กระทรวงแรงงาน” อาจไม่ได้ถูกหมายตาจากพรรคขนาดใหญ่ด้วยอาจมองว่าเป็นเพียงกระทรวงเกรด C หรือว่ากระทรวงนี้ต้องบริหารประชากรแรงงานซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่มีทั้งแรงงานในระบบเอกชน แรงงานรัฐวิสาหกิจ แรงงานนอกระบบ และแรงงานข้ามชาติ โดยมีประเด็นร้อนรอเคลียร์อย่างการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ ที่รัฐบาลชุดประยุทธ์ 1 ชะลอเพื่อรอให้เป็นผลงานของรัฐบาลชุดนี้ ก็เอาเถอะในที่สุด

กระทรวงแรงงานก็ได้หัวหน้าพรรครวมพลังประเทศไทย(รปช.) ม.ร.ว.จิตมมงคล โสณกุล หรือหม่อมเต่า เข้ามาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

ก้าวแรกของการเข้ามาเป็นรมว.แรงงานหม่อมเต่า

บททดสอบแรกของม.ร.ว.จิตมมงคล โสณกุล รมว.แรงงาน คือ จัดกรณนโยบายด้านการเพิ่มรายได้จากการหาเสียงของพรรคร่วมรัฐบาลด้วยกัน สรุปพร้อมได้ดังนี้

1. พรรคพลังประชารัฐหาเสียงว่าจะปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ 400-425 บาทเงินเดือนขั้นต่ำวุฒิชีวะศึกษาอยู่ที่ 18,000 บาท และวุฒิปริญญาตรีอยู่ที่ 20,000 บาท

2. พรรคประชาธิปัตย์ ชูนโยบาย "ประกันรายได้คนไทยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง" คือ ประกันรายได้วันละ 400 บาท ประกันรายได้ขั้นต่ำ 120,000 บาทต่อปี และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน

3. พรรคภูมิใจไทย เน้นสร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้ ให้กับประชาชน โดยยึดบุรีรัมย์โมเดลให้เกิดสตาร์ทอัพ ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ การพัฒนาทักษะฝีมือ ลดเวลาการทำงาน

4. พรรครวมพลังประชาชาติไทยนั้น พรรคที่มำทำหน้าทีดูแลกระทรวงแรงงาน มีนโยบายสำหรับประชาชนทั่วไปและผู้ใช้แรงงาน คือ ยกกระดัปรายได้ครัวเรือนให้ถึงเส้นมาตรฐานความพอเพียง ซึ่งเป็นตัวเลขรายได้ที่ถูกกำหนดจากสถานะความเป็นจริงในพื้นที่นั้นๆ และทำให้สามารถดำรงชีพได้อย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ครัวเรือนที่มีรายได้และปัจจัยยังชีพที่ต่ำกว่าเส้นมาตรฐานนี้ รัฐต้องมีมาตรการช่วยเหลือให้มีรายได้ถึงเส้นมาตรฐานความพอเพียง โดยการสร้างอาชีพใหม่ ฝึกงาน เพิ่มทักษะ นำงานมาทำให้ถึงครัวเรือน เป็นต้น

คร่าวๆกับนโยบายด้านแรงงานของพรรคใหญ่ พรรคที่มำทำหน้าทีคุมกระทรวงแรงงาน ซึ่งมี

นโยบายด้านการสร้างรายได้ การสร้างอาชีพการพัฒนาฝีมือแรงงาน กล่าวถึงสวัสดิการการคุ้มครองแรงงาน มีเพียง 2 พรรคใหญ่ที่กำหนดเรื่องตัวเลขชัดเจน

ส.ส.ฝ่ายค้านปีกแรงงานอนาคตใหม่ออกโรงทวงค่าแรง

ด้านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร(ส.ส.) ฝ่ายค้านพรรคอนาคตใหม่ นายสุเทพ อ้วน ส.ส.บัญชีรายชื่อ และอดีตประธานสหภาพแรงงานยานยนต์และอะไหล่ชุมชนประเทศไทยได้ลุกขึ้นมำตั้งกระทู้สดถามเรื่องการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำปี 2562ว่า “ผ่านมาแล้ว 6 เดือนกว่ายังไม่มีการประกาศปรับขึ้นให้กับผู้ใช้แรงงาน ซึ่งเป็นประชาชนที่มีค่าครองชีพที่สูงกว่ารายรับในปัจจุบันนี้ สิ้นค้าอุปโภคบริโภคค่าขนส่ง ค่าน้ำค่าไฟ ค่าเดินทางมีการปรับตัวขึ้นตลอดเวลา ถึงแม้เป็นเงินจำนวนน้อยในการปรับค่าจ้าง แต่มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับผู้ใช้แรงงานที่จะใช้จ่ายในการดำรงชีพและเลี้ยงครอบครัว” และระหว่างแถลงนโยบายรัฐบาลเสียงของ นางสาววรรณวิภา ไ้มั่น (ส.ส.มด) ส.ส.บัญชีรายชื่อพรรคอนาคตใหม่ อดีตผู้นำแรงงานหญิงสหภาพแรงงานโทรอัมพ์

ประเทศไทยได้อภิปรายเรื่องค่าแรงขั้นต่ำไว้ตอนหนึ่งว่า

“ด้วยยังไม่เห็นนโยบายด้านค่าแรงของรัฐบาล นโยบายเร่งด่วนอีกหนึ่งนโยบาย เพื่อการยกระดับศักยภาพแรงงาน และการยกระดับรายได้ค่าแรง และกลไกการปรับอัตราค่าจ้างที่สอดคล้องกับสมรรถนะ คิดว่านอกเหนือจากค่าแรงแล้วคนที่ทำงานอยากมีความมั่นคงในชีวิต ในหน้าที่การงาน สิ่งที่จะตอบโจทย์ในอนาคตได้ ซึ่งรัฐบาลกล่าวว่าประเทศไทยมีค่าแรงที่สูงกว่าประเทศเวียดนาม หรือเพื่อนบ้าน ก็อยากชวนรัฐบาลมาดูประเทศได้วันหรือเกาหลีใต้ที่เขามีค่าแรงสูง และมีระบบการขนส่งที่ดีกว่าประเทศไทย อีกข้อเสนอต่อรัฐบาล ให้มีการพัฒนาภายในประเทศให้มีความมั่นคง ให้มีศักยภาพการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน ต้องพัฒนาควบคู่ไปกับเศรษฐกิจด้วย ดังนั้นการที่จะใช้นโยบายกดค่าแรงขั้นต่ำให้ต่ำลง หรือการลดภาษีเพื่อดึงดูดนักลงทุนแล้วปล่อยให้ประชาชนส่วนใหญ่ต้องแบกรับภาระไว้แบบนี้จะเสี่ยงกับภาวะความเหลื่อมล้ำในอนาคต รัฐต้องพัฒนาคุณภาพชีวิตคนส่วนใหญ่ ให้อยู่อย่างมีศักดิ์ศรี มีความมั่นคงในชีวิตไม่ต้องถูกตีตราด้วยการพิสูจน์ความจน”

ขบวนแรงงานเริ่มตบเท้าทวงนโยบายหา
เสียงค่าแรง400-425 บาท

ไม่ว่าจะเป็นข้อเสนอปรับขึ้นแรง 400-425 บาท หรือว่าการประกันรายได้วันละ 400 บาท ของพรรคการเมืองที่ร่วมรัฐบาล เน้นอนว่า ผู้ใช้แรงงานก็พอรับได้ แม้จะมีเสียงบ่นเล็กน้อยจากคณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย (คสรท.) และสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) หลังได้รัฐบาลชัดเจนถึงข้อเสนอปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำควรเป็นค่าจ้างสำหรับแรงงานที่แรกเข้าทำงานจริงๆ ไม่ใช่คนที่ทำงานมานานนับสิบปีก็ยังได้เพียงค่าแรงขั้นต่ำ และรอการปรับขึ้นทุกปี พร้อมย้ำเสมอว่าค่าแรงขั้นต่ำต้องเป็นไปตามหลักสากล คือ

1. รัฐบาลต้องปรับค่าจ้างให้เป็นธรรมให้ครอบคลุมผู้ใช้แรงงานทุกภาคส่วน โดยค่าจ้างขั้นต่ำต้องเพียงพอต่อการเลี้ยงชีพของคนทำงาน และครอบครัวได้ 3 คน ตามหลักของปฏิญญาสากลขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และหลักการขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO)
2. รัฐบาลต้องปรับค่าจ้างขั้นต่ำเท่ากันทั้งประเทศ
3. รัฐบาลต้องกำหนดโครงสร้างค่าจ้าง และปรับค่าจ้างประจำปี
4. รัฐบาลต้องควบคุมราคาสินค้าไม่ให้แพงเกินไป

5. รัฐบาลต้องยกเลิกคณะกรรมการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด

6. รัฐบาลต้องตั้งคณะกรรมการค่าจ้างระดับชาติ จากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทีมวิชาการที่เป็นอิสระ และมีองค์ประกอบมากกว่าไตรภาคี

เสียงของผู้ใช้แรงงานที่ส่งสารถึงนายกรัฐมนตรีประยุทธ์ 1 การยื่นหนังสือของแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นค่าจ้างเท่ากันทั่วประเทศ คควบคุมราคาสินค้าลดค่าครองชีพ ปี 2561 รัฐบาลประกาศค่าแรงขั้นต่ำที่บังคับใช้แตกต่างกันถึง 7 ระดับ คือ 308, 310, 315, 318, 320, 325, 330 บาท โดยอัตราค่าแรง 330 บาท ได้แก่ กรุงเทพฯ ปริมณฑล ภูเก็ต ชลบุรี ระยอง และค่าแรงต่ำสุด 308 บาทใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ แม้ว่าทางขบวนการแรงงานจะพยายามนำข้อมูลของอนุกรรมการค่าจ้างระดับจังหวัดที่มีผู้แทนมานำเสนอข้อเท็จจริงอย่างไรก็ไม่ได้เป็นผล

“เราจะทำตามสัญญาขอเวลาอีกไม่นาน”

เสียงเพลงแว่วมา การยื่นข้อเรียกร้องของกลุ่มแรงงานถึงรัฐบาลประยุทธ์ 2 ให้ปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเท่ากันทั่วประเทศ และขอให้ทำตามสัญญาที่หาเสียงไว้ของ 2 พรรคใหญ่ที่ 400-425 บาท เมื่อได้ม.ร.ว. จตุมงคล โสณกุล(หม่อมเต่า) รมว.แรงงาน เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2562 บางช่วงบางตอนที่ให้สัมภาษณ์ว่า “เงินจำนวน 400 บาทไม่ได้เป็นเงินที่มากมายอะไร ก็อยากให้ทุกคนได้รับค่าแรง แต่จะทำได้มากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นกับว่าผลต่อนายจ้าง ภาวะเงินเฟ้อ และเศรษฐกิจระดับมหภาคอย่างไร เพราะสุดท้ายเมื่อมี

ผลกระทบมากก็จะเกิดผลกระทบกลับไปยังลูกจ้าง เพราะหากนายจ้างอยู่ไม่ได้จากการต้องถูกขึ้นคอกเบี้ยต่างๆ ก็อาจมีการเลิกจ้าง เรื่องนี้จึงต้องให้คณะกรรมการไตรภาคี ที่ประกอบด้วยฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง และรัฐ ร่วมกันพิจารณา ซึ่งเป็นกลไกตามปกติอยู่แล้ว”

“โปรดฟังอีกครั้งนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ ตอกย้ำให้ชัดเจนชนวนฝันสลาย”

เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2562 คสท. และสรส.นำโดยนายสมพร ขวัญเนตร ประธานคณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย และเครือข่ายกลุ่มสหภาพแรงงาน รวมถึงแรงงานนอกระบบ ได้เดินทางเข้าพบ ม.ร.ว. จตุมงคล โสณกุลรมว.แรงงาน เพื่อยื่นข้อเรียกร้องในประเด็นเร่งด่วนการปรับค่าแรงขั้นต่ำ โดยมีข้อเสนอดังนี้

1. รัฐบาลต้องดำเนินการปรับค่าแรงขั้นต่ำตามที่ได้หาเสียงไว้กับประชาชนเป็นกรณีเร่งด่วน

2. รัฐต้องดำเนินการควบคุมราคาสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีพไม่ให้แพงเกินจริงสอดคล้องกับการปรับค่าจ้าง

3. รัฐต้องกำหนดให้มีโครงสร้างค่าจ้าง และปรับค่าจ้างทุกปี ตามสภาวะค่าครองชีพที่สูงขึ้นและครอบคลุมลูกจ้างทุกสาขาอาชีพ

หม่อมเต๋าคอบว่า “การปรับขึ้นค่าแรงคงยังไม่ขึ้นทันที เพราะอาจไม่เหมาะสม เพราะมีโบนัสในช่วงสิ้นปี การปรับขึ้นช่วงต้นปี 2563 น่าจะเหมาะสมกว่า แต่ทั้งนี้ยังไม่ได้สรุปทันทีว่าในปีนี้จะมีการปรับขึ้นค่าแรงเป็น 400-425 บาทต่อวัน โดยการปรับขึ้นค่าแรงคงต้องดูว่า มีผลกระทบกับผู้ประกอบการมากน้อยแค่ไหน เพราะหากมีผลกระทบอาจเกิดการย้ายฐานการผลิตไปประเทศเพื่อนบ้านที่มีค่าแรงต่ำ ถูกกว่าประเทศไทย

อย่างไรก็ตามตอนนี้ค่าแรงปัจจุบันมีตั้งแต่ระดับ 300-800 บาทต่อวัน คงต้องศึกษาและดูรายละเอียดอีกสักระยะ และสร้างความเข้าใจว่า การปรับขึ้นจะมีผลกระทบอย่างไรบ้าง เพื่อให้แรงงานได้เข้าใจ เรื่องที่อยากมุ่งเน้นคือการพัฒนาฝีมือแรงงาน

ไทยอย่างไร ให้มีความสามารถและทักษะเกินกว่าค่าแรงขั้นต่ำ ตามแบบวิทยาลัยอาชีวะใน เยอรมนี และนอร์เวย์ ที่พัฒนาแรงงานจนประสบความสำเร็จ แต่ทั้งหมดคงทำควบคู่กัน กับการปรับขึ้นค่าแรง”

แถมหม่อมเต๋ากล่าวอีกว่า พรรคต้นสังกัดของตนไม่ได้หาเสียงเรื่องปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำไว้ หมายความว่า ความรับผิดชอบต่อนโยบายพรรคร่วมรัฐบาลที่หาเสียงไว้อาจเป็นไปได้ว่าไม่ทำ ใช่หรือไม่?

หากกลับไปดูคณะกรรมการไตรภาคีที่ประชุมเพื่อเสนอให้มีการปรับค่าแรงขั้นต่ำนายสุทธิสุโกศล ปลัดกระทรวงแรงงาน ในฐานะประธานคณะกรรมการค่าจ้าง (บอร์ดค่าจ้าง) กล่าวกับสื่อมวลชนว่า “ในวันที่ 9 สิงหาคม อาจจะมีการพิจารณาเรื่องอัตราค่าจ้างขั้นต่ำปี 2562 ที่ค้างมานาน อัตราตัวเลขเดิมที่คณะกรรมการค่าจ้างจังหวัดในแต่ละจังหวัดเคยเสนอให้ปรับขึ้นในอัตรา 2-10 บาทเป็นตัวเลขเก่า ที่สำรวจมานาน 1 ปี ถึงวันนี้ตัวเลขเดิมอาจจะน้อยเกินไป จึงต้องพิจารณาจากสถานการณ์ปัจจุบัน แต่หากจะให้แต่ละจังหวัดกลับไปพิจารณาตัวเลขเสนอขึ้นมาใหม่ จะทำให้การพิจารณาช้าออกไปอีก เรื่องนี้จึงต้องนำมาคุยกันในที่ประชุมคณะกรรมการค่าจ้าง ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนลูกจ้าง นายจ้าง และรัฐบาล ว่าเห็นชอบอย่างไร แต่ก็ต้องยอมรับว่าทุกวันนี้ข้าวของแพงนำหน้าไปหมดแล้ว อัตราค่าจ้างเดิมมันน้อยเกินไป ไม่พอใช้ ค่าจ้างจึงต้องปรับตามเงินเฟ้อ ส่วนบอร์ดค่าจ้างกดดันหรือไม่ที่รัฐบาลตั้งตัวเลขค่าจ้างใหม่ไว้ 400 บาท ก็คงมีบ้าง แต่ก็ต้องพิจารณาตามสภาพความเป็นจริง” ซึ่งก็เทียบหาใช่ไม่มีข่าวคราวใดๆ โดยความจริงแล้ว

คณะกรรมการค่าจ้างได้ส่งเรื่องการพิจารณาค่าจ้างให้อนุกรรมการค่าจ้างจังหวัดพิจารณาแล้วเนื่องจากมี 46 จังหวัดที่แจ้งมาว่าไม่ขอขึ้นค่าแรงมา หากวันนี้กลับไปพิจารณาใหม่ก็เป็นตามคาดคือปีนี้ไม่ได้ปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ

ต่อมาสภาองค์การลูกจ้างพัฒนาแรงงานแห่งประเทศไทย นำโดยนายมนัส โกศล ประธานฯ ได้เข้าพบหม่อมเต่า รมว.แรงงาน เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2562 หนึ่งในข้อเรียกร้อง คือรัฐต้องมีมาตรการควบคุมราคาสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ รัฐบาลต้องมีมาตรการช่วยเหลือนายจ้างที่ได้รับผลกระทบกรณีปรับขึ้นค่าจ้างขึ้นต่อ 400 บาทต่อวัน และอีกข้อคือ ค่าจ้างขั้นต่ำให้เป็นค่าจ้างแรกเข้าและให้มีโครงสร้างค่าจ้างประจำปี หรือตามทักษะฝีมือแรงงาน เป็นต้น

อีกกลุ่มที่ออกมาเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2562 คือกลุ่มสหภาพแรงงานเคมีภัณฑ์ ซึ่งเดินรณรงค์ไปยังศูนย์บริการประชาชน 1111 ทำเนียบรัฐบาล เพื่อยื่นหนังสือเรียกร้องต่อพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เรื่องขอให้เพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 425 บาทตามที่ได้หาเสียงไว้ โดยมีนายสมพาส นิลพันธ์ ที่

ปรึกษาสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นตัวแทนรับเรื่องไว้ โดยกลุ่มสหภาพแรงงานเคมีภัณฑ์ระบุว่า การขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นการยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ใช้แรงงานให้ดีขึ้น เป็นการกระจายรายได้ ลดความเหลื่อมล้ำ เป็นก้าวแรกของการหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลางตามนโยบายรัฐบาล อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจอีกด้วย และตอกย้ำว่านี่เป็นนโยบายของรัฐบาล ที่นายก อบจ.ดี ภูตระกูล กล่าวตอนหนึ่งว่า "สำหรับเรื่องค่าแรงขั้นต่ำ วันละ 400 – 425 บาทพรรคพลังประชารัฐหาเสียงไว้ มาถึงวันนี้ยังไม่มีวี่แววว่าจะมีการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำแม้แต่เน้อย

ถานโยบายปรับค่าแรงจึงเป็นเพียงลมปาก

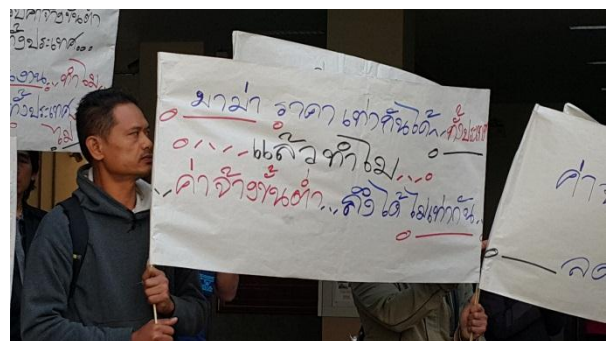
รัฐบาลอาจไม่ทำตามสัญญาที่หาเสียงไว้ หมายความว่า ค่าแรงขั้นต่ำปีนี้อาจไม่มีโอกาสปรับขึ้น โดย รมว.แรงงาน อ้างว่า สิ้นปีต้องมีการจ่ายโบนัส ซึ่งความเป็นจริงจะมีผู้ใช้แรงงานที่มีค่าแรงขั้นต่ำสักกี่คนที่ได้รับโบนัสจากนายจ้าง หรือสถานประกอบการ หากว่าในสถานประกอบการโรงงานนั้นๆ ไม่มีการรวมตัวเป็นสหภาพแรงงาน เพื่อการต่อรองตามกฎหมายแรงงานสัมพันธ์ 2518 หากไม่มีอำนาจในการต่อรองของผู้ใช้แรงงาน การที่จะมี

ค่าแรงที่สูงกว่าขั้นต่ำ หรือมีโบนัสตอบแทนปลายปี ให้หายเหนื่อยนั้นคงยาก หรือต้องเป็นแรงงานฝีมือที่มีอำนาจการต่อรองสูงจึงจะได้รับความเป็นธรรมมาตอบแทนการทำงานทั้งปี

ประเด็นต่อมา การที่รณรงค์แรงงานเปรียบเทียบกล่าวถึงการพัฒนาฝีมือหรือทักษะให้ทัดเทียมนานาประเทศที่เจริญแล้วเพื่อการได้รับค่าจ้างที่สูงกว่าค่าแรงขั้นต่ำ ประเด็นนี้น่าคิดอีกเช่นกัน ทักษะในความหมายของรัฐ บวกกับนายจ้าง กับทักษะในความหมายของผู้ใช้แรงงานอาจจะต่างกัน โดยรัฐมองว่า ต้องมีทักษะสูง การศึกษาสูง ตามแบบวิทยาลัยอาชีวะใน เยอรมนี และนอร์เวย์ ค่าแรงจะได้สูงขึ้นตามไปด้วย โดยวันนี้มีการกล่าวถึง ยุคเทคโนโลยี 4.0 ทักษะแรงงาน 4.0 ในอนาคตคือ อะไรแบบไหนตลาดแรงงานในอนาคต ถือเป็นอีก โจทย์ที่รัฐบาลต้องเร่งพัฒนาอย่างด่วนเพื่อไม่ให้ ตัวเลขบัณฑิตจบใหม่ต้องตกงานเพิ่มขึ้น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ทักษะที่ว่่านั้นแรงงานไทยจะพัฒนา ไม่ได้นะ หากว่ารัฐบาลกับนายจ้างลงทุนในการ อัปเกรดแรงงานไทยแบบจริงจัง แต่คำถามรัฐ และ นายจ้างจะลงทุนเหมือนรัฐบาลในประเทศแถบยุโรป หรือไม่ ซึ่งการพัฒนาแบบเยอรมนีหรือนอร์เวย์ ก่อนอื่นต้องลงทุนสร้างรัฐสวัสดิการด้านการศึกษา เพื่อพัฒนาคนต้องเอาให้ชัด รัฐบาลควรมองประเทศที่ ดีกว่าเราเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาไม่ใช่การกดดัน ให้ต่ำลงเพื่อรองรับตลาดล่างเท่านั้น

แต่โดย มุมของผู้แทนแรงงานคำว่า “ทักษะ ฝีมือ” อาจต้องมองเรื่องประสบการณ์การทำงานด้วย

การที่ออกมาเรียกร้องให้ปรับค่าแรงขั้นต่ำนั้นเขา หมายถึง ค่าแรงที่สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ด้วย ค่าแรงขั้นต่ำไม่ใช่ใช้กับคนที่ทำงานอายุงาน 1 ปีขึ้นไป ด้วยสถานประกอบการจะมีการเปิดรับสมัคร แรงงานเข้าทำงานโดยจ่ายค่าแรงขั้นต่ำในระยะ ทดลองงาน 3-4 เดือนใช่หรือไม่ เมื่อพ้นทดลองงาน แล้วนั้นหมายถึงแรงงานต้องมีฝีมือบ้างแล้ว เขาจะ ได้รับสวัสดิการเบื้องต้นบ้างที่นอกเหนือจาก กฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนดขั้นต่ำ เมื่อทำงาน ครบ 1 ปี หมายถึงต้องมีการปรับทักษะขึ้นค่าจ้าง แรงงานตามโครงสร้างค่าจ้างประจำปี (แต่สถาน ประกอบการจำนวนมากเลือกที่จะรอให้มีการ ประกาศปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำแล้วถึงปรับให้กับ แรงงาน หากไม่มีการปรับขึ้นอย่างป็น(พ.ศ.2562) แรงงานกลุ่มนี้ไม่ได้รับการปรับขึ้นค่าแรงเลยไม่ว่าจะ ทำงานมา 1 ปี หรือ 30 ปี นี่ก็ความเป็นจริง) การที่ ผู้ใช้แรงงานทำงานมานานหมายถึงประสบการณ์ ทักษะฝีมือที่สร้างสมมานานด้วยเช่นกันไม่เช่นนั้น นายจ้างคงเลิกจ้างเขาไปแล้ว จึงควรมี โครงสร้าง ค่าจ้างเพื่อการปรับค่าจ้างขึ้นทุกปีไม่ต้องรอค่าแรงขึ้น ต่ำ

การพัฒนาด้านเทคโนโลยีใหม่ของสถานประกอบการ เพื่อการพัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพมากขึ้น หรือว่าต้องการลดต้นทุนที่เป็นแรงงาน ส่งผลให้มีการเลิกจ้างแรงงานตกงาน อันนี้เป็นอีกหนึ่งข้ออ้างของรัฐบาลที่จะไม่ปรับขึ้นค่าแรงตามสัญญา ถามว่าวันนี้แม้ไม่มีการปรับขึ้นค่าแรงงาน นายจ้างเขาก็มีการพัฒนาด้านเทคโนโลยี มีการนำเครื่องจักรใหม่ๆ เข้ามา มีการลดการจ้างงานแรงงาน เป็นเรื่องของการพัฒนาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องเกิดขึ้นอยู่แล้ว ซึ่งรัฐบาลควรรู้และป้องกันด้วยการพัฒนาคน หรือหามาตรการมาดูแลแรงงานที่อาจไม่สามารถไปต่อได้ ส่วนที่ไปต่อได้ต้องมีการพัฒนาเขาให้ทัน โดยคิดว่าควรเริ่มเดี๋ยวนี้ และมองด้วยว่างานที่ต้องสร้างในอนาคตคืองานอะไร แต่อย่างไรก็ตาม การที่แรงงานมีค่าแรงที่สูงขึ้นนั้นหมายถึงการมีเงินที่จะจับจ่ายทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น และการที่มีค่าแรงที่เพียงพอหมายถึงคุณภาพชีวิตของคนในประเทศดีขึ้น หมายถึงแรงงานจะมีเงินเลี้ยงดูครอบครัว การมีเงินเก็บ เพื่อช่วยเหลือตนเองเมื่อเข้าสู่สังคมสูงวัย ฉะนั้นคำว่าค่าแรงขึ้นต่ำ จึงไม่ใช่เพียงค่าแรงที่เลี้ยงตัวเองคนเดียวยังไม่รอด และไม่ใช่ค่าแรงเพื่อประพังชีวิต แต่ควรเป็นค่าแรงขั้นต่ำที่สร้างคุณภาพชีวิตที่ดี ลดความเหลื่อมล้ำสร้างความ

เป็นคนที่เท่ากันทั่วประเทศ จึงควรทำให้ค่าแรงเป็น
มาตรฐานสร้างความเป็นธรรม

สุดท้ายข่าวคราวเงิบหายไร้เสียงตอบรับว่า การปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำจะเป็นอย่างไร หลังจากนั้นไป สัญญาสัญญา แม้จะมาจากนโยบายก็บ๊ายบายไปลงที่ คณะกรรมการค่าจ้างอั่งระบบไตรภาคี นายจ้าง ลูกจ้าง และรัฐฝ่ายละ 5 คนบวกปลัดกระทรวง แรงงานเป็นประธาน ซึ่งมีผู้นำแรงงานกล่าวไว้ว่า ยกมือโหวตให้ปรับขึ้นค่าแรงก็แพ้เขาทุกที เรา 5 เขา 10 บวกประธาน มันเป็นเช่นนั้น

หมายเหตุอ้างอิง : <http://www.voicelabour.org/คิสรท-สนอ>
 ปรับค่าจ้าง , <http://www.ispacethailand.org/การเมือง> ,
<https://mgronline.com/qol>

บทความ 2

สิทธิแรงงาน หลักกฎหมาย การบังคับใช้ และการบริหารด้านแรงงานในเชิงนโยบาย

ชฤทธิ์ มีสิทธิ์

เนื่องในวาระที่มีการจัดตั้งรัฐบาลหรือฝ่ายบริหารบ้านเมืองเสร็จ มีการจัดสรรตำแหน่งรัฐมนตรีเพื่อรับผิดชอบในการบริหารราชการแผ่นดิน หรือพูดให้ตรงประเด็นตามกรอบอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลก็คือ ดำเนินการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศให้เป็นไปตามที่ได้ตกปากรับคำไว้กับพี่น้องประชาชนในช่วงที่มี การรณรงค์หาเสียงหรือแถลงนโยบายของพรรคการเมืองที่ตนสังกัด ดังนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับประเด็นสิทธิ แรงงาน ก็จะเกี่ยวข้องกับหน่วยงานหลักคือ กระทรวงแรงงาน เราก็จะมาพูดคุยกันว่า ในประเด็นสิทธิแรงงานมีประเด็นใดบ้างที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ควรได้นำไปประกอบการพิจารณาในการแก้ไขปัญหาเชิงนโยบาย ซึ่งในที่นี้เราจะเน้นในเรื่องของหลักกฎหมาย การบังคับใช้และการบริหารด้านแรงงานในเชิงนโยบายครับ

แต่เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของมูลนิธิอารมณ ที่จัดให้มีการสื่อสารทางเว็บไซต์ ภายใต้ชื่อ คลินิกกฎหมายด้านแรงงาน ซึ่งเน้นกลุ่มผู้ใช้แรงงานและภาคประชาชนที่สนใจประเด็นสิทธิแรงงาน ประเด็นหรือหัวข้อที่จะหยิบยกมาพูดคุย ก็จะเป็นประเด็นปัญหาเชิงนโยบายที่ใกล้ตัว หรือที่พี่น้องแรงงานเผชิญอยู่ครับ

ประเด็นแรก : ต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติ มุมมอง หรือความเข้าใจของสังคมต่อประเด็นแรงงานให้ถูกต้อง

มีหลายเรื่องหลายประเด็นที่มีการสื่อสารประเด็นสิทธิแรงงานในทางสาธารณะที่ผิดเพี้ยน สับสนหรือคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงหรือหลักกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ เช่น

1.1 ลูกจ้างหรือคนทำงานรับใช้ตามบ้าน หรือที่เรียกกันว่าลูกจ้างงานบ้าน มีกฎกระทรวงฉบับที่ 14 ที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ใช้บังคับ และพยายามจะเชื่อมโยงกับอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศฉบับที่ 189 มีการสื่อสารว่า งานบ้านหรืองานรับใช้ตามบ้านเป็นงานที่แสนจะสบาย วันวันหนึ่งทำงานหนักในช่วงเช้ากับช่วงเย็นเท่านั้น ช่วงกลางวันลูกจ้างก็ได้แต่นั่งๆนอนๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่จริง

ความจริงพบว่า สมาชิกในครัวเรือนมักจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ งานบ้านก็เพิ่มปริมาณมากขึ้นเรื่อย แต่ค่าจ้างกลับเท่าเดิม จากความคิดหรือทัศนคติดังกล่าวนี้ นำไปสู่ปัญหาเชิงนโยบาย กฎหมายและการบริหารภาครัฐในการคุ้มครองแรงงานกลุ่มนี้ กล่าวคือรัฐที่วางนโยบายว่างานบ้านที่แรงงานกลุ่มนี้ทำ มีใช้งานที่ก่อให้เกิดกำไรในทางเศรษฐกิจ อย่างงานที่ทำกันในโรงงานอุตสาหกรรม หรือบริษัทห้างร้านในเชิงพาณิชย์ คุ้มครองแรงงานและรัฐบาลจึงกำหนดการคุ้มครองแรงงานตามกฎหมายฉบับที่ 14 เพียงเล็กน้อย สิทธิแรงงานขั้นพื้นฐานหลาย

ประการที่แรงงานกลุ่มนี้ยังไม่ได้รับการคุ้มครอง เช่น ไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างขั้นต่ำและค่าชดเชย เป็นต้น ในส่วนการเข้าถึงสิทธิการประกันสังคม รัฐบาลก็ดำเนินการให้แรงงานกลุ่มนี้เข้าถึงสิทธิประกันสังคมตามมาตรา 40 (บุคคลที่มีลูกจ้าง) ซึ่งคล้ายกว่ามาตรา 33 ทั้งๆ ที่แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่มีสภาพเป็นลูกจ้างซึ่งจะต้องได้รับสิทธิการประกันสังคมตามมาตรา 33 มิใช่มาตรา 40

ในขณะที่การสื่อสารสาธารณะ คุ้มครองแรงงานและรัฐบาลก็มักจะกล่าวว่า แรงงานกลุ่มนี้มีความสำคัญ มีประโยชน์ต่อเศรษฐกิจในภาพรวม ขอให้นายจ้างเห็นอกเห็นใจแรงงานกลุ่มนี้ และเจ้าหน้าที่ของรัฐมักจะพูดกันติดปากว่า บ้านไหนไม่มีคนรับใช้ในบ้าน หรือลูกจ้างงานบ้านลาออก ครอบครัวนั้นจะตกอยู่ในสภาพอลวนอลเวงทันที

1.2 กรณีมีข้อพิพาทแรงงานอันเนื่องมาจากการยื่นข้อเรียกร้องเพื่อปรับปรุงสภาพการจ้าง ตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 และฝ่ายลูกจ้างหรือฝ่ายสหภาพแรงงาน มีการใช้สิทธิตามกฎหมายเพื่อนัดหยุดงาน หรือนายจ้างใช้สิทธิปิดงาน แต่สื่อสารมวลชน ฝ่ายธุรกิจ และประชาชนทั่วไป มักจะสื่อสารกรณีดังกล่าวในทำนองว่า “คนงานมัน ๕๐๐ กว่าคนอีก แล้ว มันประท้วงกันอีกแล้ว เดี่ยวเศรษฐกิจก็ถดถอยอีก”

กฎหมายฉบับนี้ประกาศใช้มาตั้งแต่ปี 2518 จนถึงปี 2562 รวม 44 ปี มีข้อคิดเห็นและความ

พยายามของหลายฝ่ายทั้งฝ่ายธุรกิจ ฝ่ายแรงงานและฝ่ายรัฐ ที่จะแก้ไขปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้ในหลักการและสาระสำคัญหลายเรื่อง แต่ก็มีอุปสรรคทุกครั้ง จนบัดนี้จึงยังไม่มีแก้ไขปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้ได้เลย

นับว่า มีเหตุผลและความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและรัฐบาลจะต้องเร่งดำเนินการในเรื่องนี้ให้บรรลุผล เกิดความเปลี่ยนแปลงในทางก้าวหน้า พัฒนาและสร้างสรรค์ในระบบแรงงานสัมพันธ์

ความสับสนผิดเพี้ยนก็คือ การนัดหยุดงานก็ดี การปิดงานก็ดี หากเป็นการดำเนินการหรือการใช้สิทธิตามกฎหมายแรงงานสัมพันธ์ เป็นสิ่งที่มีสิทธิกระทำได้ ไม่ผิดอะไร และเป็นคนละความหมายกับการสไตรค์ หรือการประท้วง แต่สื่อมวลชนและประชาชนทั่วไปมักจะกล่าวถึงแบบระคนปนกันไป และออกไปในทางที่ไม่ถูกต้อง หรือผิดกฎหมาย หรือมีแต่ทำให้บุคคลอื่นเดือดร้อนเสียหาย มีแต่ด้านร้ายทั้งสิ้น และพิพากษาให้เสรีธรรมเรียบร้อยว่า การใช้สิทธินั้น (ซึ่งถูกต้องตามกฎหมาย) ก็คือการทำให้เศรษฐกิจของประเทศพังพินาศทำนองเดียวกับเหตุการณ์ในช่วงนี้ ที่มีการติดตามทวงถามให้รัฐบาลปรับเพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำตามที่พรรคการเมืองร่วมรัฐบาลหาเสียงไว้กับประชาชน ก็มีการโต้แย้งออกมาในทำนองว่า การขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำให้พอเพียงกับการครองชีพหรือสอดคล้องกับหลักการค่าจ้างขั้นต่ำ เช่น วันละ 425 บาท จะทำให้ธุรกิจและสถาน

ประกอบการต่าง ๆ ต้องล้มละลาย หรือเลิกกิจการ เป็นต้น

การนัดหยุดงาน หรือการปิดงาน เป็นเรื่องที่ถูกกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขไว้ จึงมีได้เฉพาะกรณีชอบหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น

แต่การสไตรค์ หรือการประท้วง มีทั้งเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นกรณีที่เป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมได้ เพราะเป็นการใช้สิทธิและเสรีภาพที่ขัดโยงอยู่กับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศไทย แต่ประชาชนหรือบางกลุ่มมักจะกล่าวถึงการนัดหยุดงานและการปิดงานตามกฎหมาย เป็นเรื่องเดียวกันกับการสไตรค์และการประท้วง และออกไปในทางให้ร้ายป้ายสีแรงงาน

1.3 แรงงานข้ามชาติหรือแรงงานต่างด้าว ไม่ว่าจะเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากมีการจ้างงาน แรงงานเหล่านี้ก็ต้องได้รับสิทธิตามกฎหมาย แต่มีการสื่อสารสาธารณะว่า แรงงานข้าม

ชาติต้องเข้าเมืองถูกต้องตามกฎหมาย จึงจะได้รับการคุ้มครองแรงงาน

ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิแรงงาน เช่น ค่าจ้างขั้นต่ำ มีการสื่อสารความคิดว่า แรงงานข้ามชาติไม่ควรได้รับ เพราะแรงงานเหล่านั้นมิใช่คนไทย ค่าครองชีพและค่าแรงขั้นต่ำในประเทศของพวกเขาต่ำกว่าประเทศไทยมาก แรงงานข้ามชาติเหล่านี้มีแต่สร้างภาระให้แก่ประเทศไทย

เป็นที่น่าสังเกตว่าแนวคิดหรือทัศนคติดังกล่าวนี้ ออกมาจากปากของผู้บริหารภาครัฐ และผู้บังคับใช้กฎหมายเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่เมื่อพูดถึงกับแรงงานไทย ในฐานะที่มีหัวอกใช้แรงงานเช่นกัน กลับมีความคิดที่ไม่เลือกปฏิบัติหรือกีดกันพวกเขา โดยเห็นว่าเป็นลูกจ้างเหมือนกัน ก็ควรได้รับค่าจ้างขั้นต่ำเหมือนแรงงานไทย เพราะเขาก็ออกแรงเหมือนกัน ต้องกินต้องใช้และเลี้ยงลูกเมียเหมือนกัน รัฐบาลไทยและภาคธุรกิจไทยร่วมกันสร้างนโยบายดึงดูดแรงงานข้ามชาติเข้ามา หากเป็นการสร้างภาระให้แก่ประเทศไทยจริง ประเทศนี้ทำ

นโยบายนี้กันทำไม หรือเพื่ออะไรกัน และใครได้ประโยชน์ เหตุใดคนยากจนหรือคนด้อยโอกาสมักจะถูกกล่าวหาว่าเป็นฝ่ายผิด หรือฝ่ายสร้างปัญหาให้กับสังคมอยู่เสมอๆละครับ

ประเด็นที่สอง : แรงงานกลุ่มผู้รับงานไปทำที่บ้าน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้รับงานไปทำที่บ้าน พ.ศ. 2553

ในประเด็นนี้พบว่า การบริหารและการบังคับใช้กฎหมายเป็นไปด้วยข้อจำกัดมากมาย เริ่มตั้งแต่ว่า กระทรวงแรงงานยังไม่สามารถเชื่อมประสานให้สภาอุตสาหกรรม หรือภาคธุรกิจ ผู้จ้างงาน กลุ่มผู้รับงานไปทำที่บ้าน และภาคส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทำงานร่วมกันทั้งในมิติการส่งเสริม การพัฒนาทักษะฝีมือ เครือข่าย การคุ้มครองแรงงาน และการสร้างหลักประกันทางสังคม ดูเหมือนว่า ไม่มีเจ้าภาพหลักในประเด็นนี้

มีความล่าช้าอย่างมากในการจัดทำกฎหมายลำดับรอง และความคุ้นเคยของเจ้าหน้าที่ในส่วนของกฎหมายแรงงานในภาคแรงงานในระบบมายาวนาน เป็นอุปสรรคต่อการบริหารจัดการในกลุ่มผู้รับงานไปทำที่บ้าน ซึ่งจัดอยู่ในภาคแรงงานนอกระบบ

อย่างไรก็ตาม มีประเด็นสำคัญอย่างน้อย 2 ประเด็น ที่ควรทำให้เกิดความชัดเจนในเชิงนโยบาย นั่นก็คือ

2.1 ประเด็นภาษีของผู้รับงานไปทำที่บ้าน เนื่องจากฝ่ายกระทรวงแรงงานเห็นว่า การจ้างงานนี้อยู่ภายใต้สัญญาจ้างทำของ ในขณะที่ความเป็นจริง การจ้างงานนี้อยู่ภายใต้สัญญาที่มากกว่าสัญญาจ้างทำของ เช่น สัญญาจะซื้อจะขาย สัญญาจ้างทำของ และซื้อกลับคืน ระบบภาษีจึงแตกต่างจากลูกจ้างทั่วไปทั้งๆที่ในทางแนวคิด และมาตรฐานแรงงานสากล แรงงานกลุ่มนี้มีสถานะเสมือนลูกจ้าง ควรมีมาตรฐานภาษีอย่างเดียวกับลูกจ้าง

2.2 ประเด็นตามมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้รับงานไปทำบ้าน พ.ศ. 2553 กรณีผู้จ้างงานมีหน้าที่รับผิดชอบ ค่ารักษาพยาบาล ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพ และค่าทำศพ ในกรณีผู้รับงานไปทำบ้านประสบอันตราย เจ็บป่วย ทุพพลภาพ หรือถึงแก่ความตายเนื่องจากการใช้วัตถุอันตราย อุปกรณ์ที่ผู้จ้างงานจัดหาหรือส่งมอบให้ หรือกรณีผู้จ้างงานไม่จัดอุปกรณ์ความปลอดภัยให้ หรือ กรณีอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน ณ สถานที่ทำงาน ในความเป็นจริงผู้รับงานไปทำที่บ้านส่วนใหญ่ใช้บริการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ หรือบัตรทอง ซึ่งเป็นหลักประกันหรือ

บริการทางสุขภาพที่ไม่ตรงกับกฎหมายมาตรา 24 หากจะใช้สิทธิเรียกร้องกับผู้จ้างงาน ผู้รับงานก็ต้องไม่ใช้สิทธิจากบัตรทอง ซึ่งจะสร้างภาระและความเดือดร้อนให้แก่แรงงานกลุ่มนี้เป็นอย่างมาก นับเป็นกรณีเร่งด่วนที่ต้องหาทางแก้ไขเชิงนโยบาย

ประเด็นที่สาม : ลูกจ้างตามสัญญาจ้างที่มีกำหนดระยะเวลาแน่นอน ที่จ้างกันแพร่หลายในกระบวนการผลิตปกติของธุรกิจและอุตสาหกรรม เช่น จ้างกันคราวละ 1 ปี หรือ 2 ปี โดยเมื่อครบกำหนดระยะเวลาการจ้างแล้วก็จะต่ออายุสัญญาจ้างกันไปเรื่อยๆ นับระยะเวลาได้สิบๆปี

ทั้งเป็นการเอาเปรียบ ทั้งไม่เป็นธรรม ทั้งเป็นการเลือกปฏิบัติในการจ้างงาน ทำร้ายจิตใจและขวัญกำลังใจในการทำงานของลูกจ้างและสมาชิกในครอบครัว และละเมิดต่อหลักการความมั่นคงในการทำงานหลักการของการจ้างงานที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้าง พิจารณาจากสภาพของงาน เช่น เป็นงานที่มีการเริ่มต้นและสิ้นสุดที่ชัดเจน งามตามฤดูกาล งานโครงการ เป็นต้น แต่งานที่เป็นกระบวนการผลิตหรือบริการของอุตสาหกรรม หรือภาคธุรกิจ เป็นงานหลักงานปกติของธุรกิจ ทราบได้ที่ยังมีการประกอบการ งานเหล่านี้ก็ยังคงอยู่สืบไป

เหตุใดจึงมีจ้างงานในรูปแบบดังกล่าวนี้ ขอพูดในภาพรวมๆ ไม่ลงรูปธรรม เพราะอาจเป็นการชี้ช่องให้เอาเปรียบเพิ่มขึ้นอีก แต่ขอบอกว่า ธุรกิจได้ประโยชน์เต็มๆ เกิดความคล่องตัวในการจ้างงาน การ

เลิกจ้าง การลดหรือเพิ่มกำลังการผลิต แม้กระทั่งการโยกย้ายฐานการผลิต

แต่บอกได้เลยว่า เป็นการจ้างงานที่ทำร้ายจิตใจคนทำงาน และสมาชิกในครอบครัว เพราะใกล้จะต่ออายุสัญญาจ้างคราวใด เป็นอันว่าเครียดและทุกข์ระทม เครียดกันทั้งครอบครัว หากจะกล่าวว่ารกรกต่าง ๆ มีจรรยาบรรณรกรก มีซีเอสอาร์ ยึดหลักการการจ้างงานที่เชื่อมโยงกับครอบครัว บอกได้เลยว่า การจ้างงานรูปแบบนี้ขัดต่อหลักการดังกล่าวโดยสิ้นเชิง

เป็นรูปแบบการจ้างงานที่ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติอย่างรุนแรง เกิดความเหลื่อมล้ำและความไม่เป็นธรรมต่อแรงงาน ทั้งในเรื่องโอกาสและความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ความไม่เท่าเทียมในเรื่องสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่ขึ้นกับระยะเวลาการทำงาน การเข้าถึงสิทธิและเสรีภาพในการรวมตัวและการเจรจาต่อรอง (เช่น การจัดตั้งหรือเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน การยื่นข้อเรียกร้องเพื่อปรับปรุงสภาพการจ้าง) และมีปัญหาในทางกฎหมายว่าการสิ้นสุดการจ้างที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างแน่นอน

นั้น เป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 49 หรือไม่ ประการสำคัญยิ่งก็คือรกรกยัดถือเอารูปแบบการจ้างนี้เป็นการควบคุมและกดแรงงานไว้ มิให้เรียกร้อง ต่อรอง หรือต่อสู้เพื่อปกป้องความเป็นธรรมแม้แต่สิทธิของตัวเอง

นอกจากนี้รูปแบบการจ้างนี้ มิได้วางอยู่บนฐานของเหตุผลหรือความจำเป็นทางรกรกที่เป็นกรณีจำเป็น เร่งด่วน หรือเฉพาะกาล หรือปริมาณการจ้างงานที่พอเหมาะพอควร เช่น

- มีการจ้างงานในรูปแบบนี้จำนวนกึ่งหนึ่งหรือมากกว่าถูกจ้างประจำที่ไม่มีกำหนดระยะเวลาการจ้าง

- ไม่ได้จ้างเฉพาะช่วงที่มีคำสั่งซื้อมาก หรือรกรกขยายตัวได้ดี แต่จ้างรูปแบบนี้เป็นปกติแบบประจำ ต่อเนื่องและถาวร

- เมื่อรกรกประสบปัญหา หรือมีการปรับเปลี่ยนนโยบาย หรือรูปแบบการจ้างงานแรงงานตามสัญญาจ้างเหล่านี้จะถูกเลิกจ้าง หรือไม่ต่ออายุสัญญาจ้างทันที

ทบทวนแก้ไขเรื่องนี้โดยเร่งด่วนเถอะครับ เนื่องจากการจ้างงานดังกล่าว เป็นการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและการประกอบอาชีพไม่สอดคล้องกับหลักการของ อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่าง

ประเทศที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว (ฉบับที่ 111) ซึ่งประเทศไทยได้ให้สัตยาบรรณแล้วตั้งแต่เดือนมิถุนายนปี 2560 มีผลใช้บังคับเดือนมิถุนายน 2561

ประเด็นที่สี่ : กรณีมีข้อพิพาทแรงงาน
ระหว่างนายจ้างกับสหภาพแรงงาน มีการนัดหยุดงานหรือการปิดงาน จนกระทั่งข้อพิพาทแรงงานยุติปรากฏว่าในช่วงที่จะเริ่มทำงานกันตามปกติต่อไปนั้น นายจ้างได้ใช้มาตรการต่าง ๆ อ้างว่าเพื่อปรับทัศนคติของลูกจ้างว่ายังจะสามารถร่วมงานกันต่อไปได้หรือไม่ โดยว่าจ้างธุรกิจเข้ามาดำเนินการ หรือเชิญหน่วยงานของรัฐเข้ามาปฏิบัติการทางจิตวิทยา หรือเพื่อจะตรวจสอบความพร้อมทางด้านทักษะฝีมือ รวมทั้งการกระทำต่าง ๆ ที่ต่อไปในทางกีดกันหรือบีบบังคับจิตใจลูกจ้างมิให้ทน หรือบีบให้ลูกจ้างลาออก

ข้อห่วงใยก็คือว่า ในช่วงที่มีการพิพาทแรงงาน และมีการต่อรองกันนั้น แต่ละฝ่ายหรือทั้งสองฝ่ายอาจมีการกระทำผิดกฎหมาย หรือทำให้อีกฝ่ายเสียหาย หรือไม่พอใจ ทางแก้ไขก็อาจเป็นการใช้สิทธิตามกฎหมาย ดำเนินคดีต่อกันและกัน หรืออาจใช้มาตรการทางบริหารหรือแรงงานสัมพันธ์ เช่น พูดคุยกัน สรุปรบเทียบกัน หรือทำข้อตกลงร่วมกัน ขอโทษขอโพยกันสำหรับเรื่องในอดีต ส่วนเรื่องอนาคตก็ให้คำมั่นหรือสัญญากันว่า จะไม่ให้เกิดเรื่องดังกล่าวขึ้นอีก ถือเป็นเรื่องที่น่าชื่นชม และศึกษาเรียนรู้เป็นอย่างยิ่ง แต่ก็มิฉะนั้นที่ดำเนินคดีกันแบบเอาเป็นเอาตายกันเลยทีเดียว หรือตามราวีกันแบบไม่ยอมเลิกสักทีมี

ประเด็นก็คือ นายจ้างฝ่ายเดียวมีสิทธิอะไรมาปรับทัศนคติฝ่ายลูกจ้างหรือฝ่ายสหภาพแรงงาน และกระบวนการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่นายจ้างนำมาใช้เพื่อถ่วงการเรียกตัวกลับเข้าทำงานในส่วนลูกจ้างที่ตนเองมีความไม่พอใจ หรือไม่ประสงค์จะจ้างงานอีกต่อไปแล้ว แต่ไม่เลิกจ้าง (บีบให้ลูกจ้างลาออก) ทำให้ลูกจ้างและครอบครัวเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส

โดยเฉพาะในกรณีที่นายจ้างมีระบบการให้ทำงานล่วงเวลาแบบตายตัวทั้งปี รายได้ที่เป็นค่าล่วงเวลาเกือบเท่าหรือเท่ากับเงินเดือนพื้นฐาน พอประวิงเวลาในการเรียกตัวกลับเข้าทำงาน แม้จ่ายค่าจ้างปกติให้ แต่เกิดผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของลูกจ้างและครอบครัวอย่างรุนแรง เพราะสูญเสียรายได้ปกติไปถึงครึ่งหนึ่ง นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และการศึกษาของบุตรหลาน แรงงานหรือบุคคลที่อยู่ในอุปการะของลูกจ้างซึ่งมีทั้งผู้สูงอายุ ผู้ป่วย หรือผู้พิการ

อย่างนี้ผมว่ามันเข้าข่ายเป็นการกระทำที่ขัดความสงบและศีลธรรมอันดีนะครับ ที่สำคัญมันเป็นการบริหารจัดการของนักธุรกิจต่างชาติที่เข้ามาประกอบธุรกิจหากำไรจากชีวิตคนไทย

อย่าให้เกิดเรื่องแบบนี้อีกเลยครับ กำหนดแนวทางและมาตรการในการป้องกันหรือแก้ไข ปัญหาเถอะครับ สถานการณ์ปัญหาดังกล่าวนี้นี้ ผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงแรงงานทราบเรื่อง เป็นอย่างดีแล้วครับ

ประเด็นที่ห้า : มาตรการเชิงรุกหรือมาตรการรองรับของกระทรวงแรงงานและรัฐบาล หากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ

เป็นที่ทราบกันดีว่า การจ้างงานในโลกใบนี้มีความเชื่อมโยงกันทั้งหมด ในขณะเดียวกันมีความขัดแย้ง ความเปราะบาง และส่อว่าจะเกิดวิกฤติเศรษฐกิจอยู่บ่อยครั้ง นอกจากนี้การปรับเปลี่ยนรูปแบบการจ้างงานและการประกอบการของภาคธุรกิจ ก็มีผลกระทบต่อแรงงานอย่างกว้างขวาง เช่น การย้ายสถานประกอบการ การยุบหน่วยงาน การควบรวมธุรกิจ การซื้อขายกิจการ การโอนลูกจ้าง การปรับกระบวนการผลิต หรือนำเทคโนโลยีใหม่มาใช้แทน เป็นผลให้ต้องลดกำลังแรงงาน ซึ่งมีชาวอยู่เป็นระยะๆ และส่อแววว่าปัญหาดังกล่าวนี้นี้ จะทวีความ

รุนแรงขึ้นเรื่อย และจะกระทบชีวิตและครอบครัวของลูกจ้างและคนทำงานในภาพรวม

สถานการณ์ดังกล่าวนี้ กระทบต่อการดำเนินชีวิตของลูกจ้างและครอบครัวเป็นอย่างมาก เพราะต้องตกงานกะทันหัน ไม่ทันได้เตรียมการรองรับ อีกทั้งการหางานใหม่ที่มีความมั่นคงหรือมีรายได้และสวัสดิการที่เพียงพอแก่การยังชีพ เป็นเรื่องยากลำบากมากขึ้นทุกที บางครอบครัวกำลังผ่อนรถ ผ่อนบ้าน หรือสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือน อีกทั้งมีภาระหนี้สินอื่น ๆ อีก เช่น เป็นหนี้สหกรณ์ออมทรัพย์ฯ ความเดือดร้อนอื่น ๆ ได้แก่ ลูก ๆ ยังอยู่ในวัยเรียน ลูกจ้างมีภาระในการเลี้ยงดูพ่อแม่ที่แก่ชรา หรือเจ็บป่วย เป็นสถานการณ์ที่กระทบต่อจิตใจลูกจ้างและสมาชิกในครอบครัวเป็นอันมาก

ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ลูกจ้างมักจะขอความช่วยเหลือจากเครือข่ายเป็นหลัก ซึ่งก็ได้รับความช่วยเหลือได้ไม่มากนัก เงินประกันสังคมกรณีว่างงาน หรือค่าชดเชยที่ได้รับก็ไม่เพียงพอที่จะใช้จ่ายในช่วงนั้น นี่ยังไม่รวมอีกหลายกรณีที่นายจ้างอ้างสถานะขาดทุนต่อเนื่อง ไม่มีแม้แต่เงินค่าชดเชยให้ลูกจ้าง การช่วยเหลืออื่นๆจากหน่วยงานภาครัฐก็ยังคงขาดความชัดเจนและไม่เพียงพอ

ดังนั้น กระทรวงแรงงานควรได้เตรียมมาตรการรองรับ มีการสำรวจข้อมูลสาขาธุรกิจและแรงงานที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบ ทบทวนมาตรการทางกฎหมายและทางบริหารภาครัฐทั้งใน

เชิงป้องกันและแก้ไข รวมทั้งการสร้างงานใหม่เพื่อรองรับ ประเทศไทยเจอวิกฤติเศรษฐกิจหนักๆเมื่อปี 2540 (วิกฤติต้มยำกุ้ง) และเมื่อปี 2552 วิกฤติแฮมเบอร์เกอร์ รวมทั้งเกิดน้ำท่วมใหญ่เมื่อปี 2554 น่าจะมีบทเรียนพอจะนำมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนานโยบายได้นะครับ

เหล่านี้คือการบ้านในประเด็นสิทธิแรงงาน ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและทีมงาน ควรรับไปพิจารณา ดำเนินการในทางนโยบาย

รายงานพิเศษ

เครือข่ายผู้หญิงวิพากษ์นโยบายรัฐบาล ลอยๆ ไม่เป็นรูปธรรม

วาสนา ลำดี
voicelabour

เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2562 กลุ่มบูรณาการ
แรงงานสตรี ร่วมกับเครือข่ายผู้หญิงคนทำงาน ได้จัด
เวทีวิพากษ์นโยบาย เสี่ยงจากผู้หญิงคนทำงาน ที่ห้อง
ประชุมมูลนิธิ 14 ตุลา ณ อนุสรณ์สถาน 14 ตุลา

นางสาวชนพร วิจันทร์ ประธานกลุ่มบูรณาการ
แรงงานสตรี กล่าวว่า ด้วยรัฐบาลได้มีการประกาศ
นโยบายเพื่อการบริหารประเทศภายใต้รัฐบาล 19
พรรค ซึ่งในส่วนของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
แรงงานที่ได้กล่าวถึงนโยบายด้านแรงงาน ซึ่งนำ

ผิดหวัง เนื่องจากรัฐบาลได้หาเสียงเกี่ยวกับแรงงาน
อย่างกรณีนโยบายปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ ที่พรรคพลัง
ประชาชนหาเสียงว่าจะปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 400-425
บาทเงินเดือนขั้นต่ำวุฒิอาชีวศึกษาอยู่ที่ 18,000 บาท
และวุฒิปริญญาตรีอยู่ที่ 20,000 บาท พรรค
ประชาธิปัตย์ประกันรายได้วันละ 400 บาท ประกัน
รายได้ขั้นต่ำ 120,000 บาทต่อปี และพรรคภูมิใจไทย
เน้นค่าจ้างที่ชัดเจนสนับสนุนให้เกิดสตาร์ทอัพ
ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม
รัฐบาลต้องมีนโยบายที่ชัดเจนเรื่องการปรับขึ้นค่าจ้าง
ขั้นต่ำ ซึ่งวันนี้ตอบว่าไม่สามารถปรับค่าจ้างขึ้นได้
ต้องรอปีหน้าอีก ท่ามกลางราคาสินค้า ค่าครองชีพที่
ปรับตัวสูงขึ้นไปแล้ว รัฐบาลยังโยนความผิดให้กับ
ผู้ใช้แรงงานว่า หากปรับขึ้นค่าจ้างจะทำให้เศรษฐกิจ
เสียหาย ยังไม่พอยังโยนความผิดให้แรงงานข้ามชาติ
อีกด้วยหากปรับขึ้นค่าจ้างแรงงานข้ามชาติจะได้

ประโยชน์ หมายความว่าตอนหาเสียงรัฐบาล โดยเฉพาะพรรคพลังประชารัฐซึ่งเป็นแกนนำตั้งรัฐบาล หาเสียงแบบไม่ได้คิดอย่างนั้นหรือ

ประเด็นต่อมานโยบายเรื่องเงินอุดหนุนเด็กเล็ก ที่พรรคต่างๆของรัฐบาลหาเสียงไว้ไม่ว่าจะเป็นพลังประชารัฐ ที่กล่าวถึงนโยบายมารดาประชารัฐ ตั้งครรภ์ได้ 3,000 บาทต่อเดือน ค่าคลอดบุตร 10,000 บาท ค่าดูแลเด็ก 2,000 บาท ต่อเดือน ได้รับจนถึง 6 ขวบ เบี้ยผู้สูงอายุ 1,000 บาททุก ช่วงอายุ ส่วนพรรคประชาธิปัตย์ เกิดปีรับแสน เดือนแรกรับเลย 5,000 บาท และรับเดือนละ 1,000 บาททุกเดือนจนอายุครบ 8 ปี วันนี้พรรคประชาธิปัตย์เข้ามาดูแลกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เราก็หวังว่าจะทำตามนโยบาย โดยเป็นเงินอุดหนุนเด็กเล็กถ้วนหน้าด้วย

ตามที่ดูด้านนโยบายของรัฐบาลก็ยังไม่ชัดเจน ยังคงลอยๆไม่เห็นเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะนโยบายที่เกี่ยวกับคน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องนโยบายมารดาประชารัฐ การปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำที่รัฐบาลประกาศว่าให้ปีหน้า

นางสาวอรุณี ศรีโต กรรมการประกันสังคม กล่าวว่า

การได้มาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน มาเพราะไม่มีที่ลง ด้วยจะเห็นได้จากข่าวการต่อรองของ

พรรคการเมืองต่างๆเรื่องกระทรวงที่ต้องการเข้าไปเป็นรัฐมนตรี จะมีทั้งกระทรวงการคลัง กระทรวงกลาโหม กระทรวงเกษตร และสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรม แต่ไม่มีใครวิ่งเต้นที่จะเข้ามาทำงานกระทรวงแรงงาน หรือกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทั้งที่กระทรวงนี้เกี่ยวกับคน ต้องดูแลคน ดูแลแรงงาน แต่เมื่อได้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานมาแล้วเราก็หวังว่าเขาจะทำงานเต็มที่แม้ว่าเราอย่างได้คนรุ่นใหม่ไฟแรงอาสาเข้ามาทำงานก็ตาม โดยช่วงของการแถลงนโยบายของรัฐบาลแม้ว่า จะไม่ได้ติดตามตลอดแต่ก็ได้รับรู้ข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ ก็ยังไม่เห็นแนวนโยบายที่ชัดเจน แต่ก็รู้สึกภาคภูมิใจที่แรงงานมีผู้แทนแรงงานเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร มีการอภิปรายนโยบายด้านแรงงาน มีการตั้งกระทู้ถามนโยบายด้านแรงงาน ซึ่งเดิมไม่เคยมีแรงงานทำหน้าที่ตรงนี้ ดีที่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เป็นผู้ใช้แรงงาน มาจากพรรคอนาคตใหม่ มาทำหน้าที่เป็นปากเป็นเสียงแทนแรงงานในสภาฯ

1. ในฐานะที่ทำงานเป็นบอร์ดประกันสังคม และเป็นผู้แทนแรงงานนอกระบบ ผู้แทนผู้ประกันตน มาตรา 39 และ มาตรา 40 และยังเป็นผู้หญิงคนเดียวในบอร์ดเข้าไป เห็นประเด็นปัญหาในด้านการบริหารอย่างมาก และการล่วงล้ำก่อกองการบริหารจากรัฐ บอร์ดไม่ได้มีอิสระในการบริหารใดๆ จึงขอเสนอว่า ถึงเวลาที่ต้องปฏิรูปประกันสังคมให้เป็นองค์กรอิสระเนื่องจากเงินประกันสังคมที่มานั้นเกิดจากนายจ้าง กับ ลูกจ้างในการสมทบเงินเข้ากองทุนร่วมกันเพื่อจัดสวัสดิการให้กับแรงงาน

2. ขอเสนอให้รัฐบาลมีการกำหนดเรื่องโครงสร้างเงินเดือนของภาคเอกชน เพื่อให้ภาคเอกชนมีโครงสร้างการปรับขึ้นค่าจ้าง ไม่ใช่ทำงานมา 20 ปีก็ยังไม่ได้รับเพียงค่าจ้างขั้นต่ำ การมีโครงสร้างเงินเดือนทำให้ไม่ต้องมาเรียกร้องค่าจ้างขั้นต่ำเหมือนทุกวันนี้ และทำให้ค่าจ้างขั้นต่ำหมายถึงค่าจ้างของแรงงานแรกเข้าทำงานจริงๆ ปรับตามค่าครองชีพที่สูงขึ้น เมื่อทำงานครบปีต้องมีการปรับขึ้นค่าจ้างตามโครงสร้างทันที

3. คณะกรรมการไตรภาคีต้องมีการกำหนดสัดส่วนให้มีผู้หญิงเข้าไปในคณะกรรมการไตรภาคีทุกครั้งด้วย เนื่องจากปัจจุบันมีผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมน้อยมาก และหากมีผู้หญิงเข้าไปทำงานที่ผู้หญิงจะมีมุมมองที่ละเอียดในจุดที่ผู้ชายมอง หรือคาดไม่ถึง

นางสาวนิโลบล มนตรีกันท์ สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) กล่าวว่า ในความเป็นจริงแล้วการพัฒนาประเทศนั้น รัฐวิสาหกิจมีความสำคัญ และรองรับการพัฒนาด้วยระบบต่างๆ หากเป็นเอกชนคงไม่สามารถทำได้ในการให้บริการสาธารณะแบบขาดทุนอย่างการขนส่งมวลชน การ

สื่อสารโทรคมนาคม อย่างไปรษณีย์ ที่ยังคงทำหน้าที่แม้ว่าจะเป็นพื้นที่ห่างไกลแค่ไหน เป็นต้น

วันนี้ภาพของคนทำงานรัฐวิสาหกิจ สังคมมองว่าเป็นแรงงานที่มีค่าจ้างดี สวัสดิการดี แต่ในความเป็นจริงปัจจุบันไม่ได้เป็นเช่นนั้น มีการจ้างงานหลายรูปแบบในระบบ มีลูกจ้างชั่วคราว การจ้างงานเหมาค่าแรง ซึ่งไม่มีความมั่นคงในการทำงาน ค่าจ้างขั้นต่ำ ด้วยไม่มีนโยบายด้านการจ้างงานประจำ ใช้การจ้างงานแบบระบบโครงการ ซึ่งตรงนี้ทำให้แรงงานในรัฐวิสาหกิจ หรือลูกจ้างของรัฐเองไม่สามารถเข้าถึงสวัสดิการพื้นฐานของรัฐได้ แม้ว่าจะได้รับค่าจ้างขั้นต่ำ ด้วยถูกมองว่าทำงานรัฐวิสาหกิจเป็นลูกจ้างรัฐ อย่างเช่นกรณีเงินอุดหนุนเด็กเล็ก 0-6 ปี เดือนละ 400 บาท ลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ หรือลูกจ้างของรัฐไม่สามารถรับเงินตรงนี้ได้เลยแม้ว่ารายได้จะเข้าเกณฑ์คนจนก็ตาม จึงทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียม และไม่เป็นธรรมอย่างมากต่อลูกจ้างของรัฐ รูปแบบการจ้างงานที่ไม่เป็นธรรมเอาเปรียบแรงงานแม้แต่องค์กรของรัฐเองทำให้มาตรฐานของคนมีความไม่เท่ากัน จึงอยากเสนอให้รัฐเข้ามาดูแลเรื่องคน สร้างระบบให้เกิดความเป็นธรรมด้านสวัสดิการ คือสวัสดิการต้องเพื่อทุกคนต้องถ้วนหน้าเท่าเทียมไม่แบ่งแยก เด็กทุกคนควรมีโอกาสเท่ากัน เพื่อลดความเหลื่อมล้ำสร้างความเป็นธรรมและเท่าเทียม

นางสาว เสาวลักษณ์ ทองก๊วย สมาคมส่งเสริมศักยภาพสตรีพิการ มองว่า นโยบายรัฐบาลนั้นมองเพียงคนในเมืองใหญ่ไม่ได้ลงพื้นที่จริง จึงขอสะท้อนในมุมมองของแรงงานนอกระบบภาคอีสานที่ได้รับ

ผลกระทบอย่างมาก แม้ว่ารัฐจะกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่ 300 บาท แต่ค่าจ้างงานในชุมชนชนบททั้งผู้หญิงผู้ชาย คนพิการมีความแตกต่างกัน และไม่ได้รับแม้แต่ค่าจ้างขั้นต่ำตามกฎหมาย ตรงนี้ถึงเราจะบอกให้เขาเข้ามาเรียกร้อง แต่ในมุมมองของเขาคือมีงานทำก็ดี หรือความยุติธรรมนั้นห่างไกลเกินไป ซึ่งรัฐบาลไม่เคยดูแลเขาเหล่านี้เลย หากมองให้ลึกลงไปขนาดแรงงานที่เป็นคนไทยยังถูกเอาเปรียบนายจ้างไม่ทำตามกฎหมายแม้แต่ค่าจ้างขั้นต่ำ แล้วแรงงานข้ามชาติจะได้รับสิทธิตามกฎหมายหรือไม่ ภายใต้การละเลยของรัฐในการดูแลและบังคับใช้กฎหมาย

ประเด็นที่สองคือการละเมิดสิทธิของผู้หญิงในภาคใต้ ซึ่งถูกกระทำอย่างหนักในสามจังหวัดภาคใต้ บางหมู่บ้านติดยาเสพติดทั้งหมู่บ้าน ผู้หญิงถูกข่มขืน ถูกกระทำความรุนแรงแต่รัฐบาลมีนโยบายเรื่องความมั่นคง ไม่เคยเห็นปัญหาความรุนแรงที่ผู้หญิงได้รับและไม่มีพื้นที่ปลอดภัยสำหรับผู้หญิงในการใช้ชีวิต ซึ่งหากดูเรื่องการทำงานของรัฐบาลมีความซ้ำซ้อนกันในแต่ละกระทรวง ไม่เคยที่จะบูรณาการทำงานร่วมกัน กระทรวงการพัฒนาสังคมฯ ก็ทำไป กระทรวงแรงงานก็ทำไปต่างคนต่างทำไม่ได้มองคนเป็นศูนย์กลางร่วมกันพัฒนาและแก้ปัญหา จึงขอ

เรียกร้องให้มีการทำงานร่วมกันทั้งการทำข้อมูลความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาเพื่อให้เข้าถึงปัญหาจริงๆ

นางเรวดี ประเสริฐเจริญสุข ผู้อำนวยการมูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน กล่าวว่า ผู้หญิงต้องมีความเสมอภาคและเท่าเทียมทางเพศ เพราะผู้หญิงมีถึงร้อยละ 50 ของประเทศ จึงควรที่จะมีสิทธิมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ กำหนดทิศทางชุมชน ความเข้าใจเรื่องความเท่าเทียมทางเพศยังถูกบิดเบือน โดยมองความเท่าเทียมทางสาธารณะมาเทียบกับเรื่องตนเอง เช่นมองว่า คนที่บ้านเป็นคนออกคำสั่ง หมายถึงความเท่าเทียมแล้วเป็นต้น ซึ่งกระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อความเท่าเทียมนั้นต้องมีตั้งแต่เริ่มต้นในทุกระดับ สมมติฐานว่า การจะลงทุนในชุมชนเรื่องการสร้างงาน ซึ่งหากสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมคือในชุมชนมีงาน พื้นฐานที่ดิน มีเศรษฐกิจชุมชน ที่รัฐไม่ได้มีการส่งเสริมด้านนโยบายที่ชัดเจน กระบวนการมีส่วนร่วมของผู้หญิงที่ต้องมีตั้งแต่ในครอบครัว ชุมชน จังหวัด ไม่ใช่มองจากบนลงล่างทำให้ไม่เห็นต้นทุนที่มีอยู่ของชุมชน ซึ่งนโยบายหลายนโยบายที่รัฐส่งเสริมเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจกับส่งผลกระทบกับ ครอบครัวและชุมชน

รัฐได้วางเป้าหมายไว้เพื่อให้เกิดความมั่นคง ซึ่งต้องนำมาปฏิบัติเพื่อสร้างความยั่งยืนในการลดความเหลื่อมล้ำ ความไม่เป็นธรรม แต่ขาดขบวนการมีส่วนร่วมของผู้หญิง และเพศทางเลือก ตั้งแต่ขบวนการจัดทำนโยบาย การจัดทำแผนงาน มาตรการขับเคลื่อน เห็นได้จากการแถลงนโยบาย ขาดกระบวนการมีส่วนร่วม มีสัดส่วนที่น้อยมาก ขอเสนอให้ยกระดับเนื้อหา นโยบายเพื่อลดความเหลื่อมล้ำใน

สังคมไทย ต้องมีการกำหนดเนื้อหาสาระนโยบายให้
ผู้หญิง และเพศทางเลือกได้เข้าไปร่วมกำหนด จะทำ
ให้เกิดการหามาตรการที่แก้ไขปัญหาของผู้หญิงได้

ประเด็นต่อมา มาตรการที่รัฐไปรับรอง
อนุสัญญาไว้ด้านสิ่งแวดล้อม หรือภาวะโลกร้อนรัฐ
ต้องปฏิบัติตาม อย่างเคร่งครัด อย่างให้เกิดผลกระทบ
ต่อชุมชน ให้ผู้หญิงกำหนดมาตรการ และยุทธศาสตร์
ซึ่งมีอะไรบ้างที่จะกระทบในอนาคต และรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรให้คำจำกัดความความเท่าเทียม
ระหว่างเพศต้องมีการจัดสรรงบประมาณที่มีคุณภาพ
แท้จริงเพราะจะเป็นงบประมาณที่สร้างความ
เปลี่ยนแปลงได้อย่างแท้จริง รวมถึงให้มีการกำหนด
สัดส่วนของผู้หญิงในการมีส่วนร่วม และมีอำนาจใน
การตัดสินใจในกระทรวง หรือคณะรัฐมนตรี ซึ่ง
ปัจจุบันมีไม่ถึงร้อยละ 10 ของสัดส่วนผู้บริหาร
ประเทศ

นางสาวสุเพ็ญศรี พึ่งโคกสูง มูลนิธิส่งเสริม
ความเสมอภาคทางสังคม กล่าวว่า นโยบายรัฐบาลที่
กล่าวถึงเรื่องสิทธิผู้หญิงมีเพียงเรื่องการส่งเสริมธุรกิจ
ขนาดเล็ก เขียนว่า ต้องมีคุณภาพชีวิตที่ดี รัฐไป
นำเสนอเรื่องความเท่าเทียมว่ามีการส่งเสริมให้เกิด
ความเท่าเทียม แต่ในคณะรัฐมนตรีมีแต่ผู้ชาย ส่วน
ผู้หญิงได้เป็นเพียงรัฐมนตรีช่วยและสัดส่วนน้อยมาก

ประเทศไทยรับรองอนุสัญญาซิดโอ(อนุสัญญาว่าด้วย
การจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ)มา
หลายสิบปีแล้วแต่การพัฒนาเพื่อให้เกิดความเท่าเทียม
ระหว่างหญิง ชาย กระบวนการสร้างการมีส่วนร่วม
การกำหนดสัดส่วนหญิง-ชาย ในการทำงานยังไม่มี
การยอมรับบทบาทของผู้หญิงยังน้อย จึงขอเสนอว่า

1) ประเทศไทยควรยกเลิกระบบอุปถัมภ์
เพราะระบบนี้ทำให้เกิดความไร้ประสิทธิภาพในทุก
ระบบ

2) จากประเด็นที่ผู้หญิงถูกคุกคามทางเพศ
เมื่อไปแจ้งความดำเนินคดีมักถูกกระทำซ้ำจาก
พนักงานสอบสวนผู้ชาย ฉะนั้นการมาทำงานของ
พนักงานสอบสวนขอให้ผู้หญิง เพื่อให้คำนึงถึงเพศ
ซึ่งเครือข่ายผู้หญิงได้เรียกร้องประเด็นนี้มานาน

3) เสนอให้มีการแก้ไขกฎหมายแรงงาน
สัมพันธ์ที่มีการปิดงานสหภาพแรงงานซึ่งมีผลกระทบ
ต่อผู้หญิง ที่ตั้งครรภ์

4) การมีศูนย์ส่งเสริมสิทธิความเสมอภาคทาง
เพศใน 77 จังหวัด เพื่อติดตามความและทำงาน
เกี่ยวกับสิทธิของผู้หญิง

นางสุนี ไชยรส รองคณบดีฝ่ายกิจการ
นักศึกษา วิทยาลัยนวัตกรรมการผลิต
กล่าวว่า นโยบายรัฐบาลควรมีเรื่องสวัสดิการทาง
สังคม อย่างนโยบายเงินอุดหนุนเด็กเล็กถ้วนหน้า ซึ่งมี
การเสนอมาโดยตลอด โดยมีการปรับเปลี่ยนดีขึ้น
ตามลำดับในขณะนี้ เสนอให้เงินอุดหนุนเด็กเล็ก
ตั้งแต่ 0-3 ปี เป็น 0-6 ปี เดือนละ 400 บาทปรับเป็น
600 บาท ซึ่งก็มีนโยบายที่จะให้เป็นไปตามที่เสนอแต่

ยังติดอยู่ที่ต้องเป็นผู้มีรายได้น้อย รายได้ไม่เกิน 1 แสนบาทต่อปี ยังไม่เป็นสวัสดิการถ้วนหน้า

รัฐยังมองว่า ผู้ใช้แรงงานเป็นผู้มีรายได้ มีระบบประกันสังคมในการดูแล แม้ว่าจะแก้ไขให้ผู้ประกันตนในระบบประกันสังคมสามารถรับสิทธิได้แต่ยังติดอยู่ที่ต้องมีรายได้น้อยไม่เกิน 1 แสนบาท ทำให้ยังมีคนที่ตกหล่นจำนวนมาก

ประเด็นต่อมาอย่างที่เราแรงงานรัฐวิสาหกิจเองก็มีปัญหาเรื่องการจ้างงานที่ถูกตีความว่าเป็นพนักงานของรัฐ ทั้งที่รายได้ไม่ถึงเกณฑ์กำหนดแต่ก็เข้าไม่ถึงสวัสดิการเงินอุดหนุนเด็ก ความไม่ชัดเจนของนโยบายทำให้งบประมาณแต่ละปีไม่เพียงพอซึ่งมีเด็กจำนวนมากที่ยังไม่ได้รับสวัสดิการตรงนี้ และรอบงบประมาณอยู่ การใช้นโยบายแบบสงเคราะห์คนจนทำให้เป็นการลดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ซึ่งจริงแล้วรัฐสามารถทำให้เป็นนโยบายสวัสดิการแบบถ้วนหน้า เพื่อให้คนเท่ากัน ไม่ถูกแบ่งแยก เช่นเดียวกับนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า เบี้ยผู้สูงอายุ เบี้ยคนพิการ การศึกษาฟรี เป็นต้น

เหล่านี้คือสวัสดิการถ้วนหน้าที่ทุกคนได้รับ ซึ่งกรณีเงินอุดหนุนเด็กเล็กอายุ 0-6 ปี รัฐก็สามารถที่

จะทำให้เป็นนโยบายสวัสดิการถ้วนหน้าได้ จากนโยบายมารดาประชารัฐ นโยบายต่อมารัฐต้องแก้ปัญหาเรื่องที่ทำกิน มีผู้หญิงที่ถูกจับกุมคุมขังติดคุก ซึ่งเป็นผลกระทบจากมาตรการของรัฐ โดยรัฐควรมีการจัดที่ทำกิน สวัสดิการพื้นฐานด้านทรัพยากรเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี ซึ่งหมายถึงการเข้าถึงสวัสดิการขั้นพื้นฐาน

จากนั้นทางเครือข่ายได้มีการแถลงข้อเสนอ ข้อเสนอต่อนโยบายรัฐบาลว่า รัฐธรรมนูญ 2560 “คณะรัฐมนตรีที่จะเข้าบริหารราชการแผ่นดินต้องแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ซึ่งต้องสอดคล้องกับหน้าที่ของรัฐ แนวนโยบายแห่งรัฐ และยุทธศาสตร์ชาติ และต้องชี้แจงแหล่งที่มาของรายได้ที่จะนำมาใช้จ่ายในการดำเนินนโยบาย...”

การแถลงนโยบายของรัฐบาลที่ผ่านมา ทำให้เกิดความผิดหวังต่อประชาชนทุกเพศสภาพ เพราะไม่มีทิศทาง เนื้อหาและแนวทางที่ชัดเจนต่อการจะแก้ไขปัญหาที่สะสมความเหลื่อมล้ำ ความไม่เป็นธรรมของสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้หญิงคนทำงาน ซึ่งรวมทั้งผู้หลากหลายทางเพศ กระทั่งมีทิศทางที่ขัดแย้งกับหน้าที่ของรัฐ นโยบายแห่งรัฐ และยุทธศาสตร์ชาติ ที่กำหนดไว้ชัดเจนในการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ ส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ รวมถึงการจัดสรรงบประมาณที่ต้องคำนึงถึงความเสมอภาคระหว่างเพศ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการดำเนินโครงการใดๆ ที่ต้องเคารพต่อสิทธิชุมชน คุณภาพชีวิตและสิทธิการมี

ส่วนร่วมจัดการของประชาชนก่อนการอนุญาตหรือ
ดำเนินการ

การจัดให้มีมาตรการกระจายการถือครอง
ที่ดินเพื่อให้ประชาชนสามารถมีที่ทำกินได้อย่างทั่วถึง
และเป็นธรรม โดยแก้ไขปัญหาคัดแย้งระหว่าง
เขตพื้นที่ป่าทับซ้อนพื้นที่ทำกินของประชาชน และ
รับรองสิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์ที่ดิน
สนับสนุนการพัฒนาบนฐานทุนทางสังคมและ
วัฒนธรรม ภายใต้บริบทของสังคมที่มีความ
หลากหลายทั้งทางชาติพันธุ์ ศาสนา และวิถีชีวิตทาง
วัฒนธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ส่งเสริมความตระหนัก
ในสิทธิมนุษยชน สร้างความเท่าเทียมกันในเรื่องสิทธิ
และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นต้น

ในมิติของคนทำงานและหลักประกันทาง
สังคมก็มีการกำหนดไว้ทั้งในหน้าที่ของรัฐ
แนวนโยบายแห่งรัฐ และยุทธศาสตร์ชาติ. อาทิ. ต้อง
ได้รับความปลอดภัยและมีสุขอนามัยที่ดีในการ
ทำงาน ได้รับรายได้ สวัสดิการ การประกันสังคม
และสิทธิประโยชน์อื่นที่เหมาะสมแก่การดำรงชีพ
ส่งเสริมให้แรงงานทั้งในระบบและนอกระบบเข้าสู่
ระบบประกันสังคมอย่างทั่วถึง และพัฒนาระบบ
สวัสดิการทางสังคม สร้างหลักประกันทางสังคมที่
ครอบคลุมและเหมาะสมกับคนทุกช่วงวัย ทุกเพศ
ภาวะและทุกกลุ่ม เพิ่มโอกาสของสตรีในการ

ทำงาน ส่งเสริมให้มีบทบาทในทางการเมืองและการ
บริหารทั้งในระดับสากล ระดับชาติและในระดับ
ท้องถิ่น

แต่่นโยบายของรัฐบาลกลับไม่มีทิศทางที่จะ
รองรับและผูกมัดใดๆ ต่อภารกิจเร่งด่วนที่จะขจัด
ความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ . สร้าง
ความเสมอภาคระหว่างเพศ และพัฒนาสวัสดิการ
สังคมถ้วนหน้าแก่ทุกเพศ ทุกกลุ่ม

สภาพการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพ
ชีวิตของผู้หญิง

1. ความเหลื่อมล้ำทำให้คุณภาพชีวิตของ
ประชาชนไม่เท่าเทียม ขาดความมั่นคงโดยเฉพาะชีวิต
ของผู้หญิง โดยสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนจาก
ข้อมูลบางส่วนนี้

- ปี 2558 มีมหาเศรษฐีระดับพันล้านใน
ประเทศไทย 28 คน ขณะที่คนไทยอีก 7 ล้านคนยังมี
ชีวิตได้เส้นความยากจน

- ปี 2559 ประเทศไทยถูกประกาศว่ามีความ
เหลื่อมล้ำสูงเป็นอันดับ 3 ของโลก รองจากรัสเซียและ
อินเดีย

- 5 ปีที่ผ่านมาคนไทยเพียง 1% เป็นเจ้าของ
ความมั่งคั่ง มากกว่าคนไทยทั้งประเทศรวมกัน

- คนไทยมากกว่า 3 ใน 4 ไม่ได้เป็นเจ้าของ
ที่ดินใด ๆ เลย และ 61% ของโฉนดที่ดินในประเทศ
ไทยอยู่ในมือคนเพียง 10 %

- โอกาสของลูกคนที่มียาได้น้อยจะได้เข้า
เรียนมหาวิทยาลัยมีน้อยกว่าคนอื่น 19 เท่า และ

- ในชั่วโมงทำงานที่เท่ากันผู้ชายได้
ค่าตอบแทนโดยเฉลี่ย 100 บาท ผู้หญิง 87 บาท

2. หุ่นส่วนที่เสมอภาค และการพัฒนาที่ยั่งยืน ...“ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” เป็นเพียงวาทกรรมที่ยังไกลจากความเป็นจริง

ปัจจุบัน ประเทศไทยมีประชากรทั้งสิ้น 65,231,742 คน เป็นหญิง 33,573,742 คน (50.92%) ชาย 32,357,808 คน (49.08%) ในจำนวนประชากรวัยแรงงาน (15-59 ปี) รวม 43.038 ล้านคน เป็นหญิง 21.782 ล้านคน ชาย 21.256 ล้านคน

แม้ว่า หญิงและชายมีส่วนร่วมพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในตัวเลขที่ใกล้เคียงกัน แต่พบว่ามี การเลือกปฏิบัติต่อแรงงานหญิงอย่างชัดเจน คือ ผู้หญิงมักจะได้รับค่าแรงต่ำกว่าผู้ชายในชั่วโมงทำงานที่เท่ากัน และต้องเผชิญกับการคุกคามทางเพศ แรงงานหญิงที่ตั้งครรภ์เสี่ยงต่อการถูกเลิกจ้าง และมักไม่ได้รับสิทธิในการเปลี่ยนสภาพการทำงานไม่ว่าก่อนหรือหลังคลอด

ยิ่งกว่านั้น สถานภาพการทำงานของลูกจ้าง 18.36 ล้านคน เป็นลูกจ้างรัฐบาล 3.58 ล้านคน ลูกจ้างเอกชน 14.78 ล้านคน ซึ่งเป็นแรงงานหญิงเกือบครึ่งหนึ่ง ทั้งนี้ มีข่าวสารจำนวนมากสะท้อนให้เห็นว่าลูกจ้างในภาคเอกชนไม่ได้รับการคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการต่างๆ ตามกฎหมาย ซึ่งหมายถึงแรงงานหญิงจำนวนกว่า 7 ล้านคนตกอยู่ในความเสี่ยงด้วย นอกจากนี้ แรงงานหญิงอยู่ในแรงงานนอกระบบมากกว่าชาย จึงขาดหลักประกันความมั่นคงเรื่องรายได้ สวัสดิการที่เป็นธรรมและมีมาตรฐานเพียงพอ ขณะที่ผู้หญิงมีแนวโน้มต้องแบกรับความรับผิดชอบในฐานะหัวหน้าครัวเรือนสูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยปัจจุบัน 1 ใน 3 ของจำนวนหัวหน้าครัวเรือนเป็นผู้หญิง

ขณะที่ผู้หญิงต้องแบกรับภาระทั้งในครอบครัวและในโลกการทำงานมากขึ้น อำนาจการต่อรองของผู้หญิงและการมีส่วนร่วมตัดสินใจนโยบายสาธารณะทั้งการเมืองการบริหาร. รวมทั้งคณะกรรมการไตรภาคีด้านแรงงานยังมีในระดับต่ำมาก ส่งผลให้นโยบาย กฎหมาย การจัดสรรงบประมาณของประเทศขาดมิติหญิงชาย ไม่ตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของผู้หญิงในทุกมิติ

ข้อเสนอต่อนโยบายรัฐบาล: ต้องลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ. ส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ

จากสถานการณ์ความเหลื่อมล้ำในสังคม และความไม่เสมอภาคระหว่างหญิงชายรวมถึงผู้หลากหลายทางเพศ ทำให้เกิดช่องว่างทางเศรษฐกิจและสังคม ความไม่เป็นธรรม การเลือกปฏิบัติ ความขัดแย้งระหว่างประชาชนกลุ่มต่าง ๆ กลุ่มบูรณาการแรงงานสตรี และองค์กรเครือข่ายผู้หญิงคนทำงาน จึงขอเสนอแนะนโยบายเพื่อสร้างความเสมอภาคทางสังคมและความมั่นคงของสตรี เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศอย่างยั่งยืน คุ้มครองทุกคนในสังคมอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ตามเป้าหมาย การพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals) บน

พื้นฐานของสิทธิมนุษยชนและสิทธิพลเมือง ตลอดจนกติการะหว่างประเทศที่ประเทศไทยให้การรับรองทุกฉบับ โดยเฉพาะอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of all Forms of Discrimination against Women หรือ CEDAW) อันรับรองและส่งเสริมสิทธิของผู้หญิง ที่จะทำให้เกิดความมั่นคงอย่างครอบคลุม รวมทั้งอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ

กลุ่มบูรณาการแรงงานสตรี และองค์กรภาคีเครือข่ายผู้หญิงคนทำงาน จึงขอเสนอนโยบายเร่งด่วน เพื่อเป็นหลักประกันทางสังคม ดังนี้

นโยบายข้อ 1. ทวงถามคำสัญญาประชาคม
นโยบายด้านค่าจ้างแรงงานจากพรรครัฐบาล ก่อนการเลือกตั้งพรรคการเมืองที่เป็นพรรคร่วมรัฐบาลได้หาเสียงไว้กับประชาชน

1. พรรคพลังประชารัฐ ค่าจ้างขั้นต่ำ 400-425 บาท /วัน. ค่าจ้างปริญญาตรี 20,000 บาท / ค่าจ้างอาชีวะ 18,000 บาท และเด็กเรียนจบใหม่ยกเว้นภาษี 5 ปี

2. พรรคประชาธิปัตย์ ที่ประกันรายได้ 120,000 บาท ต่อปี หากรายได้ต่ำกว่ารัฐจะโอนเงินเข้าบัญชีโดยตรง / สิทธิลาคลอดอย่างน้อย 6 เดือน และให้บิดาหยุดเพื่อไปดูแลเลี้ยงลูกได้ 1 เดือน โดยได้รับ

เงินค่าชดเชย / แรงงานนอกระบบได้รับการคุ้มครองตามมาตรฐานแรงงานไทย

3. พรรคภูมิใจไทย ทำงาน 4 วันต่อ 1 สัปดาห์ / ทำงานที่หนักก็ได้เงินเดือนเท่าเดิม

จากที่คณะรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภา นโยบายของทั้ง 3 พรรคการเมืองยังไม่เห็นความชัดเจนถึงแนวทางการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมและไม่มีระยะเวลาที่ชัดเจน กระทั่งรัฐบาลพยายามที่จะมีข้ออ้างหาเหตุจะไม่ทำตามที่ได้หาเสียงไว้ โดยเฉพาะประเด็นค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งเป็นนโยบายที่จะต้องดำเนินการเร่งด่วน

นโยบายข้อ 2. เรียกร้องให้หน่วยงานประกันสังคมเป็นองค์กรอิสระ และบริหารงานแบบมืออาชีพ โดยมีส่วนร่วมของผู้ประกันตนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ให้ขยายระบบประกันสังคมครอบคลุมไปถึงแรงงานนอกระบบกว้างขวางที่สุด และมีสิทธิที่เท่าเทียมหรือใกล้เคียงกับแรงงานในระบบ รวมทั้งลูกจ้างในรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานราชการ และหน่วยงานของรัฐ

นโยบายข้อ 3. รับรองอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 183 ว่าด้วยสิทธิการคุ้มครองความเป็นมารดา และ ดำเนินการตามมาตรา 48 ของรัฐธรรมนูญ 2560 “สิทธิของมารดาในช่วงระหว่างก่อนและหลังการคลอดบุตร ย่อมได้รับความคุ้มครองและช่วยเหลือ” ให้แรงงานหญิงทั้งภาครัฐและเอกชนมีสิทธิลาคลอด 180 วัน โดยได้รับค่าจ้างเต็มจำนวน โดยสิทธินี้ครอบคลุมถึงแรงงานนอกระบบ และแรงงานในรูปแบบการจ้างงานที่ไม่ใช่สัญญาจ้างแบบ

ปกติ และหญิงพิการที่ทำงาน โดยให้ผู้ชายมีสิทธิลา เพื่อช่วยเลี้ยงดูบุตรแรกคลอดอย่างน้อย 15 วัน โดยได้รับค่าจ้างเต็มจำนวน และมี“มูมนมแม่” ในสถานประกอบการทั้งรัฐและเอกชน

จัดให้มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนอย่างทั่วถึง มีคุณภาพ และปรับเปลี่ยนเวลาเปิด-ปิดศูนย์ฯ ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตคนทำงาน

นโยบายที่ 4 ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย การให้เงินอุดหนุนเด็กเล็ก 0-6 ปี ต้องเป็นแบบถ้วนหน้าแก่เด็กทุกคนเพื่อเป็นหลักประกันทางสังคมขั้นพื้นฐานตั้งแต่เกิด ให้ต่อเนื่องไปถึงระบบสวัสดิการสังคมแบบถ้วนหน้าที่ดำเนินการอยู่แล้ว คือการศึกษาฟรี หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า การดูแลคนพิการและคนชรา แต่ต้องเพิ่มจำนวนเงินให้สูงขึ้นกว่าปัจจุบัน และจัดการศึกษาฟรีจนถึงปริญญาตรีรวมถึงการศึกษาสายอาชีพ

นโยบายที่ 5 กำหนดสัดส่วนผู้หญิงในการตัดสินใจของคณะกรรมการทุกมิติและทุกระดับอย่างน้อย 1 ใน 3 รวมทั้งกรรมการไตรภาคีด้านแรงงาน และการจัดสรรงบประมาณต้องคำนึงถึงความเสมอภาคระหว่างเพศตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ

นโยบายที่ 6. ต้องเคารพสิทธิการพัฒนาของประชาชนและผู้หญิงต้องมีส่วนร่วมในการจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ต้องปกป้องและช่วยเหลือเกษตรกรเพื่อสิทธิชุมชนที่ถูกคุกคาม จับกุมจำนวนมากทั่วประเทศทั้งหญิงชายโดยเฉพาะ ปัญหาที่ดินทำกิน และการจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติ ต้องเร่งรัดการแก้ปัญหาความขัดแย้งเรื่องการทับซ้อนของที่ดินในเขตป่ากับที่ดิน

ของรัฐ. รวมถึงการเคารพต่อมติคณะรัฐมนตรีเรื่องเขตวัฒนธรรมพิเศษต่อชาวเล และกะเหรี่ยง รวมทั้งพัฒนาไปสู่กฎหมายที่ครอบคลุมถึงชาติพันธุ์อื่นและบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีนโยบายการปฏิรูปที่ดิน มีมาตรการจำกัดและกระจายการถือครองที่ดินเพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรม

นโยบายที่ 7 ต้องให้คนพิการ/ผู้หญิงพิการเข้าถึงสิทธิและการบริการเท่าเทียมกับคนทั่วไป

ในปี 2560 ประเทศไทยมีผู้หญิงพิการ 816,169 คน (46.45%) และผู้ชาย 908,436 คน (ร้อยละ 53.55) ขณะที่สำนักงานสถิติแห่งชาติระบุว่าผู้หญิงพิการมีสัดส่วนสูงกว่าผู้ชายพิการ อย่างไรก็ตาม ระบบข้อมูลเกี่ยวกับผู้หญิงพิการยังขาดทั้งด้านอายุ การศึกษา สถานะภาพทางสังคม การจ้างงาน การถูกระทำความรุนแรง การเข้าถึงบริการสาธารณสุข เพื่อช่วยให้การกำหนดนโยบายสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้หญิงพิการที่เชื่อถือได้และเป็นระบบเดียวกัน

การถูกเลือกปฏิบัติในหลายรูปแบบมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีสตรีพิการเพียง 0.9% จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย สตรีพิการส่วนใหญ่จึงถูกตีตราว่าเป็นแรงงานที่ไม่มีทักษะ ทำให้ได้รับค่าตอบแทนต่ำกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำ หรือถูกจ้างผ่านกฎหมาย

สัดส่วนการจ้างงานคนพิการ แต่ขาดหลักประกันทางสังคมและสิทธิประโยชน์ตามที่ระบุไว้ใน กฎหมาย นโยบาย ระเบียบปฏิบัติ และการจ้างงานทั่วไป

กลุ่มบูรณาการแรงงานสตรี และองค์กรเครือข่ายผู้หญิงทำงาน จึงมีข้อเสนอนโยบายเพื่อการคุ้มครองสิทธิผู้หญิงและเด็กหญิงพิการ ดังนี้

1. ส่งเสริมการศึกษา และการจ้างงานผู้หญิงพิการในระดับแรงงานที่มีทักษะ

2. เร่งสร้างความตระหนักรู้ต่อสาธารณะและบุคลากรของรัฐที่เกี่ยวข้อง ให้สามารถปฏิบัติอย่างมีมิติหญิงชาย (gender perspective) ต่อผู้หญิงและเด็กหญิงพิการ และสอดคล้องกับกฎหมายต่าง ๆ รวมถึง พ.ร.บ.ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

3. จัดตั้งกลไกเฉพาะเพื่อให้มั่นใจว่าผู้หญิงและเด็กหญิงพิการเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างรวดเร็วและเหมาะสม รวมถึงมีกลไกอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตามข้อเสนอของคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ อาทิเช่น การมีล่ามสำหรับผู้พิการแต่ละประเภท การอนุญาตให้มีผู้ดูแลหรือแม้แต่สัตว์ผู้ดูแล (guiding animals) อยู่ร่วมกับผู้พิการ หรือมีทางลาด หอขนานสำหรับผู้พิการ เป็นต้น

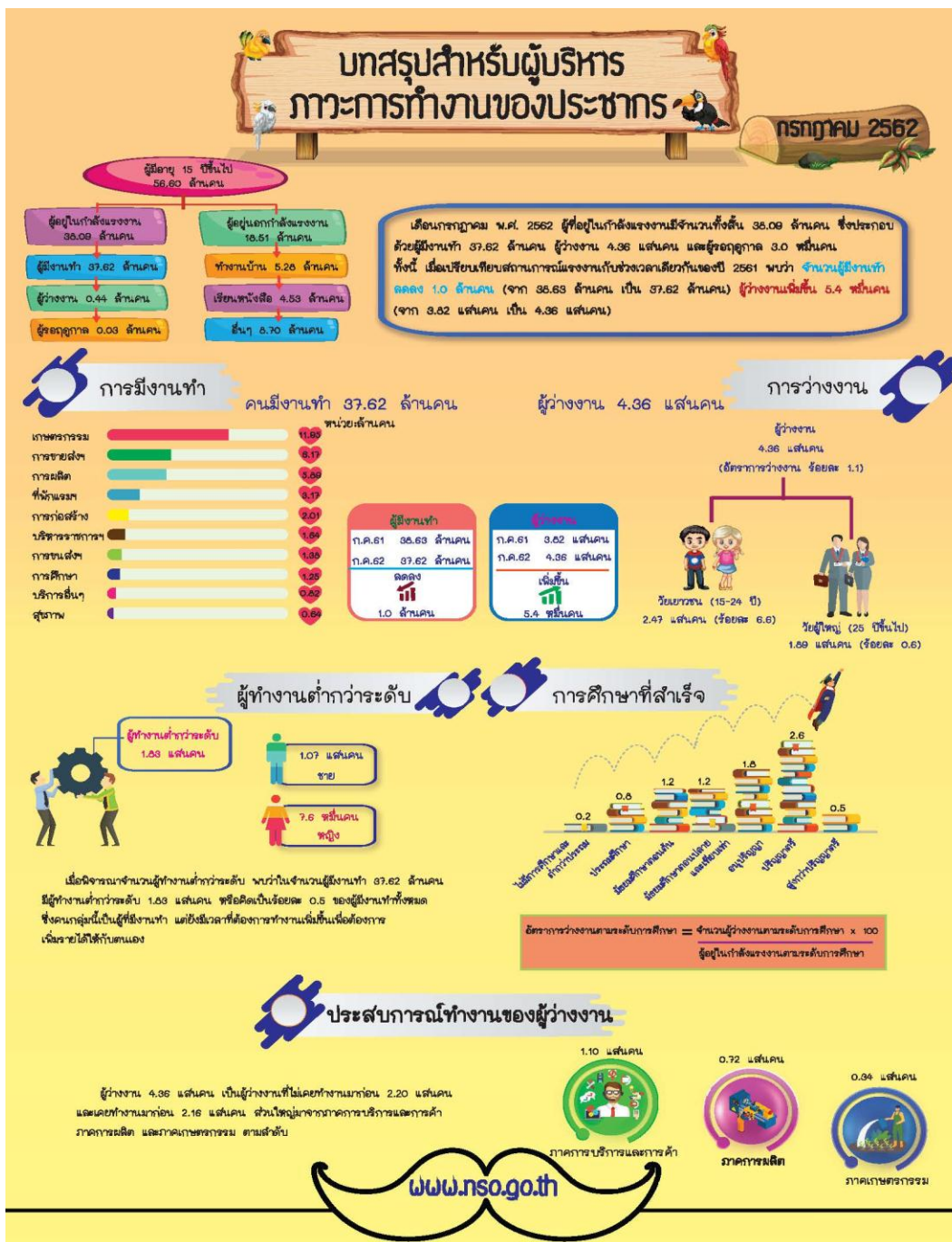
นโยบายที่ 8 : จัดให้มีพื้นที่ปลอดภัยให้กับผู้หญิงและเด็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และในพื้นที่สาธารณะ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการแก้ไขปัญหา

กลุ่มบูรณาการแรงงานสตรี และองค์กรเครือข่ายผู้หญิงทำงาน(รวมทั้งผู้หลากหลายทางเพศ) ขอเรียกร้องให้รัฐบาล และทุกพรรคการเมืองกำหนดนโยบาย และการดำเนินงาน การจัดสรรงบประมาณบนพื้นฐานที่มีแนวคิดเชื่อมั่นว่า ผู้หญิงเป็นหุ้นส่วนครึ่งหนึ่งในทุกมิติ ทั้งในมิติ เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและฐานทรัพยากร จึงต้องมีนโยบายลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ

จากนั้นได้เชิญพรรคการเมืองที่มาร่วมรับฟังในเวทีขึ้นรับข้อเสนอ และนำเสนอข้อคิดเห็น โดยที่มาร่วมเวทีประกอบด้วย นางลดาวัลลิ์ วงศ์ศรีวงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย ดร.มณฑิพย์ ศรีรัตน ทานูกานอน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ นางสาววรรณวิภา ไผ่สน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคอนาคตใหม่ และนางสาวเสน่ห์ หงษ์ทอง พรรคสังคมประชาธิปไตยไทย

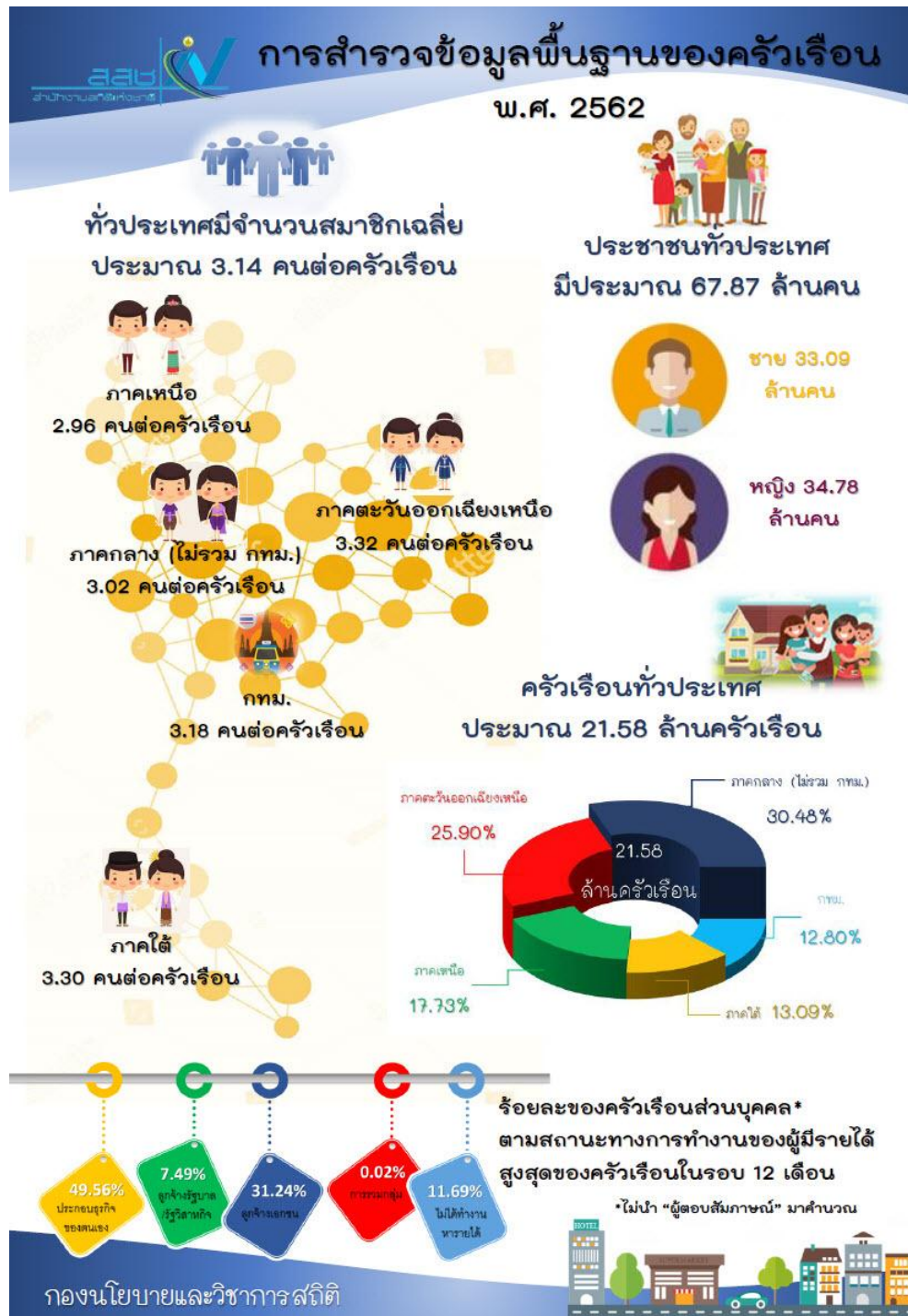
สถิติแรงงาน

ภาวะการทำงานของประชากร เดือนกรกฎาคม 2562

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

การสำรวจข้อมูลพื้นฐานของครัวเรือน พ.ศ. 2562

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

สรุปข่าวแรงงาน

**คสรท. พบรมว.แรงงาน ยื่นประเด็นเร่งด่วนทั้ง
ค่าจ้างขั้นต่ำ ประกันสังคม ย้ำให้ทำตาม
นโยบายหาเสียง**

เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2562 คณะกรรมการ
สมานฉันท์แรงงานไทย (คสรท.) พร้อมด้วยเครือข่าย
องค์กรแรงงานจากกลุ่มต่างๆ รวมถึงหาบเร่แผงลอย
ได้เข้ายื่นหนังสือต่อม.ร.ว.จิตมมงคล โสณกุล
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน (รมว.แรงงาน) ถึง
นโยบายด้านแรงงาน และข้อเรียกร้องวันกรรมกร
สากลที่ได้ยื่นไว้ตั้งแต่ปี 2560 ตามที่คณะจัดงานวัน
กรรมกรสากล 2562 ประกอบด้วย คณะกรรมการ
สมานฉันท์แรงงานไทย(คสรท.)และสมาพันธ์
แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์(สรส.) ได้ยื่นหนังสือเพื่อ
ติดตามข้อเรียกร้องวันกรรมกรสากล ปี 2560 ลงวันที่
25 เมษายน 2560 ต่อฯพณฯนายกรัฐมนตรี พลเอก
ประยุทธ์ จันทร์โอชา เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2562 ณ
ศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์ของรัฐบาล 1111 สำนักงาน
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

นายสมพร ขวัญเนตร ประธาน
คณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย (คสรท.)
กล่าวว่า ในการยื่นข้อเรียกร้องของคสรท.นั้นได้ยื่น
มาทุกปี และยังไม่ได้รับการแก้ไขปัญหายังจริงจัง
ทั้งหมด 10 ข้อ ซึ่งการเข้าพบครั้งนี้เพื่อฟังนโยบาย

ด้านแรงงาน และทางคสรท.มีประเด็นเร่งด่วนให้
รัฐมนตรีแรงงานดังนี้

ประเด็นประกันสังคม คือ

1. รัฐต้องจัดให้มีการเลือกตั้งคณะกรรมการ
ประกันสังคมชุดใหม่แทนชุดเก่าที่ลาออกเป็นกรณี
เร่งด่วน โดยเลือกผ่านตัวแทนองค์กรผู้ประกันตน 50
คนต่อ 1 เสียง

2. รัฐต้องปฏิรูประบบประกันสังคม ดังนี้

2.1 ปฏิรูปโครงสร้างการบริหารงาน
สำนักงานประกันสังคม ให้เป็นอิสระ โปร่งใส
ตรวจสอบได้ และให้ผู้ประกันตนมีส่วนร่วม

2.2 จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคม
ในสัดส่วนที่เท่ากัน ระหว่างรัฐ นายจ้าง ลูกจ้าง ตาม
หลักการของ พ.ร.บ. ประกันสังคม พ.ศ. 2533 และ
นำส่งเงินสมทบที่รัฐบาลค้างจ่ายให้เต็มตามจำนวน

2.3 ให้สำนักงานประกันสังคมประกาศใช้
อนุบัญญัติทั้งหมดที่ออกตาม พ.ร.บ.ประกันสังคม
ฉบับแก้ไข พ.ศ. 2558

2.4 เพิ่มสิทธิประโยชน์ผู้ประกันตนดังนี้

1. สิทธิประโยชน์ผู้ประกันตนตามมาตรา 40 ผู้ประกันตนตามมาตรา 39 ให้ได้รับสิทธิประโยชน์เหมือนกันกับ มาตรา 33

2. เพิ่มเงินสิทธิประโยชน์ กรณีชราภาพร้อยละ 50 ของเงินเดือนสุดท้ายการสิ้นสุดเป็นผู้ประกันตน

3. ขยายกรอบระยะเวลาและเพดานการรักษา ทั้งกองทุนเงินทดแทนและกองทุนประกันสังคมจนสิ้นสุดการรักษาและให้ครอบคลุมการรักษาทุกโรค ยกเว้นเป็นการศัลยกรรมตกแต่ง

4. เพิ่มสิทธิประโยชน์กรณีสงเคราะห์บุตร จาก 600 บาท เป็น 1,000 บาท และขยายอายุจาก 6 ปี เป็น 10 ปี

5. กรณีส่งเงินสมทบครบ 15 ปีให้ได้รับสิทธิการรักษาพยาบาลตลอดชีวิต

6. กรณีการขยายเวลาสิ้นสุดการเกษียณอายุ จาก 55 เป็น 60 ปี ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ผู้ประกันตนต้องได้รับเงินชราภาพตามสิทธิเดิม ส่วนสิทธิจาก 55 ถึง 60 ปี ให้เป็นภาคสมัครใจหรือเป็นไปตามทางเลือกที่ตกลงกัน

7. การได้สิทธิตามพระราชบัญญัติ ประกันสังคมจะต้องไม่ขัดสิทธิตามกฎหมายอื่น

ประเด็นการปรับค่าแรงขั้นต่ำ คือ

1. รัฐต้องดำเนินการปรับค่าแรงขั้นต่ำตามที่ ได้หาเสียงไว้กับประชาชนเป็นกรณีเร่งด่วน

2. รัฐต้องดำเนินการควบคุมราคาสินค้าที่เป็นต่อการดำรงชีพไม่ให้แพงเกินจริงสอดคล้องกับการปรับค่าจ้าง

3. รัฐต้องกำหนดให้มีโครงสร้างค่าจ้าง และปรับค่าจ้างทุกปี ตามสภาวะค่าครองชีพที่สูงขึ้นและครอบคลุมลูกจ้างทุกสาขาอาชีพ

ด้านม.ร.ว. จัตุมงคล โสณกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน กล่าวว่า วันนี้รัฐบาลได้เปลี่ยนจากระบบทหารบริหารมาเป็นระบบเลือกตั้งแล้ว ภายใต้รัฐบาล 19 พรรคการเมืองโดยรัฐบาลได้กำหนดนโยบายทั้งหมด 12 ข้อ โดย 19 คนมีความเห็นไม่ตรงกัน ซึ่งนโยบายที่นายกรัฐมนตรีแถลงทั้งหมดนั้น ถือเป็นนโยบายที่ทุกฝ่ายที่ร่วมรัฐบาลยอมรับ ในฐานะที่เป็นพรรคการเมืองที่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 5 คน ก็ต้องยอมรับตามนโยบาย ไม่ใช่ว่าจะปรับขึ้นค่าจ้าง 425 บาท สิ่งที่ใช้แรงงานชูป้ายวันนี้เป็นข้อเสนอของพรรคหนึ่ง(พรรคพลังประชารัฐ)ที่ถือว่าเป็นพรรคใหญ่ในรัฐบาล แต่คิดว่า ที่ได้คะแนนมากไม่ใช่เพราะนโยบายปรับขึ้นค่าจ้าง 425 บาท แต่ได้รับเลือกตั้งเพราะประชาชนตกใจกลัวจะได้อะไรของใหม่ จึงเลือกเอาของเดิมๆที่รู้อยู่แล้ว ซึ่งหากถามตนก็ทำตามนโยบายอยู่ การที่จะอ้างคะแนน เขาพูดอะไรไว้ก็คงรู้ หากทำแล้วคนงานทั้งหมดได้ หรือคนงานจากประเทศเพื่อนบ้านที่ได้รับค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้นจาก 2.8 แสนเป็น 3.8 แสนคน เพราะขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำจาก 2.8 ล้านคนเพิ่มเป็น 3.8 ล้านคน เพราะ

นายจ้างไม่ยอมปรับขึ้นค่าจ้างให้มากกว่านั้นอีก 2 ปี ต่อมาจำนวนแรงงานข้ามชาติลดลงเหลือ 2.8 ล้านคน

จึงคิดว่า หากมีการปรับขึ้นค่าจ้างตามที่ผู้ใช้แรงงานมาชูป้ายทวง 425 บาท นั้นจะมีความเปลี่ยนแปลงมหาศาลอาจมีคนตกงานจำนวนมาก และคนที่ไม่มีทักษะก็จะลำบาก คงต้องพยายามหาความพอดีพอเหมาะ แต่อย่างไรก็ต้องขึ้นอยู่กับทางปลัดที่ลงมติตามระบบไตรภาคี 3 ฝ่าย(คณะกรรมการค่าจ้าง) ผู้แทนลูกจ้าง นายจ้าง และรัฐ ส่งมาให้รัฐมนตรี และนายกรัฐมนตรีเพื่อลงความเห็นชอบประกาศซึ่งในฐานะพรรคเล็กก็ต้องดูความพึงพอใจของประชาชนส่วนใหญ่พอใจและอธิบายได้

ต่อมาเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2562 กลุ่มสหภาพแรงงานเคมีภัณฑ์ ได้เดินรณรงค์เพื่อขึ้นหนังสือเรียกร้องต่อพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เรื่องขอให้เพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 425 บาท ตามที่ได้หาเสียงไว้ ที่ศูนย์บริการประชาชน 1111 ทำเนียบรัฐบาล โดยนายสมพาส นิลพันธ์ ที่ปรึกษาสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นตัวแทนรับเรื่องไว้

โดยข้อเรียกร้องของกลุ่มสหภาพแรงงานเคมีภัณฑ์ ระบุว่า การขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นการยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ใช้แรงงานให้ดีขึ้น เป็นการกระจายรายได้ ลดความเหลื่อมล้ำ เป็นก้าวแรกของการหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลางตามนโยบายรัฐบาล อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจอีกด้วย แต่การที่นายกอบศักดิ์ ภูตระกูล กล่าวตอนหนึ่งว่า "สำหรับเรื่องค่าแรงขั้นต่ำ วันละ

400 – 425 บาท เป็นนโยบายที่พรรคพลังประชาชนใช้หาเสียงและยอมรับว่า ตอนนี้ยังไม่ขึ้นนโยบายเร่งด่วน เพราะการขยับขึ้น 400 – 425 บาทในทีเดียวจะมีผลกระทบต่อภาคเอกชนแน่นอน" เป็นการกล่าวอ้างแบบไม่รู้ความจริงเป็นการขัดแย้งกับสัญญาประชาคมที่พรรคพลังประชาชนหาเสียงไว้ หากไม่มีการเพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำ 425 บาทเท่ากับเป็นการหลอกลวงต่อประชาชน จะทำให้เป็นรัฐบาลขาดความชอบธรรมต่อไปอีก

ทางกลุ่มยังอ้างอีกว่า ตามที่นายอุตตม สาวนายน หัวหน้าพรรคพลังประชารัฐ (พปชร.) ได้แถลงนโยบายรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2562 ว่า "พลังประชารัฐยืนยันเสนอขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ 400-425 บาทต่อวัน ทำได้จริง เชื่อจะไม่กระทบผู้ประกอบการและนักลงทุน เพราะทำควบคู่กับการพัฒนาฝีมือแรงงานพร้อมเผย พล.อ.ประยุทธ์ แคนดิเดตนายกฯ ของพรรคริบทราบนโยบายนี้แล้ว" ในขณะที่นายสนธิรัตน์ สนธิจิรวงศ์ เลขาธิการพรรคพลังประชารัฐ กล่าวยืนยันว่า “ไม่ขึ้นนโยบายประชานิยมเหมือนพรรคอื่นและพรรคทำได้จริง” การหาเสียงดังกล่าว เป็นเสมือนสัญญาประชาคม ทำให้ผู้ใช้แรงงานสนับสนุนพรรคพลังประชารัฐจัดตั้งรัฐบาล

นอกจากนี้เมื่อสังคมไทยเข้าสู่สังคมชราภาพ ผู้สูงอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไปมีจำนวนมากขึ้น ในปัจจุบันมีผู้สูงอายุจำนวน 3 ล้านคนที่อยู่ในสภาพยากไร้ ไม่สามารถดำรงชีพได้สมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เบี้ยชราเดือนละ 600 บาทจึงไม่เหมาะสมไม่สอดคล้องกับภาวะการณ์ครองชีพที่สินค้าอุปโภค

บริโภคมีราคาแพง ดังนั้นรัฐบาลควรคชื้ออาหาร
ยุทธโธปกรณ์ที่เป็นการลั่นเปลืองงบประมาณ ไม่
ก่อให้เกิดรายได้ทางเศรษฐกิจของประเทศ และนำมา
ซึ่งการทุจริตคอร์รัปชัน รวมทั้งควรที่จะลดอัตรานาย
พลและผู้กินเงินเดือนสองตำแหน่ง เพื่อนำเงินเหล่านี้
มาเพิ่มเบี้ยคนชราเดือนละ 3,000 บาท อันเป็นการ
ช่วยการครองชีพของคนชรา และการสร้างการเติบโต
ทางเศรษฐกิจต่อไป

(รายงานโดย วาสนา ลำดี)

สหภาพแรงงานสากล ร่วมกับแรงงาน รัฐวิสาหกิจ แลลง การละเมิดสิทธิแรงงาน ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2562 สมาพันธ์
สหภาพแรงงานสากล (International Trade Union
Confederation) สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์
(State enterprises Workers' Relations Confederation
(สรส.) ได้จัดประชุมในหัวข้อ “การละเมิดสิทธิ
แรงงานในทางกฎหมายและทางปฏิบัติในประเทศไทย : กรณีศึกษาของสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ
รถไฟแห่งประเทศไทย และสหภาพแรงงาน
รัฐวิสาหกิจบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน)”
จากนั้นเป็นการแสดงข่าว “ดัชนีชี้วัดด้านสิทธิ
แรงงานสากล สมาพันธ์สหภาพแรงงานสากล
ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ประจำปี 2019 การละเมิด
สิทธิแรงงานในทางกฎหมายและทางปฏิบัติใน
ประเทศไทย : กรณีศึกษาของสหภาพแรงงาน
รัฐวิสาหกิจรถไฟแห่งประเทศไทย และ สหภาพ

แรงงานรัฐวิสาหกิจ บริษัท การบินไทย จำกัด
(มหาชน)” ณ สมาคมผู้สื่อข่าวต่างประเทศแห่ง
ประเทศไทย (Foreign Correspondents' Club of
Thailand) ถนนเพลินจิต ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้าชิดลม
ปทุมวัน กรุงเทพฯ โดย แลลงการณ์ระบุว่า

เหตุการณ์ละเมิดมาตรฐานสากลด้านแรงงาน
อย่างรุนแรง และสันคลอนขบวนการขับเคลื่อน
แรงงานรัฐวิสาหกิจของไทยคือ การที่นายจ้างของรัฐ
วิสาหกิจ 2 แห่ง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ ใช้กฎหมายเล่น
งานผู้นำแรงงานของสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ
รถไฟแห่งประเทศไทย (สร.รฟท.) และของสหภาพ
แรงงานรัฐวิสาหกิจ การบินไทย (สร.กบท.) ด้วยการ
ฟ้องร้องเป็นคดีความด้านแรงงานและเรียกร้อง
ค่าเสียหายจากการดำเนินกิจกรรมของสหภาพ
แรงงานที่เป็นไปตามหลักมาตรฐานสากลด้าน
แรงงาน โดยหลักการในอนุสัญญาแรงงานระหว่าง
ประเทศ ฉบับที่ 87 และ 98 สหภาพแรงงานมีสิทธิขั้น
พื้นฐาน ไว้ 3 เรื่องที่พึงจะกระทำได้คือ 1) เสรีภาพ
ในการสมาคมของคนงาน 2) สิทธิในการเจรจา
ต่อรองร่วม 3) สิทธิในการนัดหยุดงานประท้วง
ดังนั้น พนักงานรัฐวิสาหกิจ ไม่ว่าจะทำงานอยู่ใน
ประเทศใดก็ตาม ควรที่จะมีความสามารถในการ

เข้าถึงและใช้สิทธิเหล่านี้ เพื่อดำเนินกิจกรรมของสหภาพแรงงานได้อย่างอิสระ โดยปราศจากการแทรกแซงของภาคีฝ่ายนายจ้างหรือรัฐบาลได้

ในประเทศไทย เกิดเหตุการณ์อุบัติเหตุในการเดินรถไฟของรถด่วนขบวนที่ 84 วิ่งจากสถานีตรัง ปลายทางสถานีกรุงเทพ ตกรางที่สถานีเขาเต่า อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2552 มีผู้เสียชีวิต 7 ราย บาดเจ็บ 88 ราย นับเป็นอุบัติเหตุทางรถไฟ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายและความสูญเสียอย่างร้ายแรง มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บมากที่สุดในรอบหลายปี สร.รฟท. เห็นว่า สาเหตุของอุบัติเหตุเกิดจากอัตราค่าจ้างของพนักงานมีไม่เพียงพอกับงานที่ต้องปฏิบัติ อันเนื่องมาจากมติของคณะรัฐมนตรีที่จำกัดอัตราค่าจ้างบุคคลกรในรัฐวิสาหกิจ ทำให้พนักงานขับรถไฟต้องทำงานหนักจนเหนื่อยล้า ไม่มีเวลาได้พักผ่อน ประกอบกับ รถจักร ล้อเลื่อน และอุปกรณ์ช่วยในการเดินรถไฟให้ปลอดภัย ถูกใช้งานมาเป็นเวลานาน จนเสื่อมสภาพ ไม่ได้ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้อหรือบำรุงรักษาจากรัฐบาล จนทำให้งานบริการเดินรถไฟขาดคุณภาพ ไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานด้านความปลอดภัยในการเดินรถไฟในระดับสากล สร.รฟท. จึงได้เริ่มรณรงค์การเดินรถไฟให้มีมาตรฐานด้านความปลอดภัยให้กับสมาชิก สร.รฟท. ได้มีความรู้และมีความตระหนักถึงความสำคัญของการเดินรถไฟอย่างปลอดภัย เพื่อประโยชน์ของประชาชนผู้ใช้บริการ ได้เชื่อมั่นในคุณภาพของการเดินรถไฟ และระบบความปลอดภัยในการเดินรถไฟ ในระหว่างวันที่ 13-27 ตุลาคม 2552 แต่กลับถูกนายจ้าง

กล่าวหาว่ากระทำการให้ รฟท. ได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และได้ออกคำสั่งลงโทษเลิกจ้างพนักงานที่เป็นกรรมการ สร.รฟท. จำนวน 2 ครั้ง รวมเป็น 13 คน และฟ้องเป็นคดีแรงงาน และเรียกร้องให้ชดเชยค่าเสียหายให้แก่ รฟท. เป็นจำนวนเงินสูงถึง 15 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี

นอกจากนี้ เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2557 บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) รัฐวิสาหกิจไทย ในอุตสาหกรรมการบิน ได้กระทำการละเมิดข้อตกลงระหว่างนายจ้างและสหภาพแรงงาน ด้วยการเป็นโจทก์ ยื่นฟ้องเป็นคดีพิพาทในศาลแรงงาน โดยกล่าวหาผู้แทนของ สร.กบท. จำนวน 4 คน และศาลชั้นต้นได้พิพากษาให้ผู้แทน สร.กบท. ต้องชดเชยค่าเสียหาย ที่เกิดจากการชุมนุมของพนักงานบริการภาคพื้น ที่ปฏิบัติงานที่สนามบินสุวรรณภูมิ ในระหว่างวันที่ 18-19 มกราคม 2556 ว่าส่งผลให้ บมจ.การบินไทย เสียหายด้านภาพลักษณ์ เป็นจำนวนเงินประมาณ 326.5 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ข้อพิพาทนี้ มีมูลเหตุ เริ่มต้นจาก บมจ.การบินไทย มีผลประกอบการในปีงบประมาณ 2555 กำไร ประมาณ 7,000 ล้านบาท แต่มีข่าวเผยแพร่ว่า คณะกรรมการบริษัท มีมติไม่ขึ้นเงินเดือนประจำปี

พนักงานและไม่จ่ายโบนัส ดังนั้น ในวันที่ 18 มกราคม พ.ศ.2556 พนักงานที่ปฏิบัติงานที่สนามบินสุวรรณภูมิ จึงได้ออกมาชุมนุมเรียกร้อง ให้บริษัทปรับขึ้นเงินเดือนประจำปี จนกระทั่งเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2556 เวลาประมาณ 20.00 น. ผู้แทนนายจ้างนำทีมโดยกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ได้ขอหารือกับผู้แทนของ สร.กบท. และผลการหารือ ได้มีการลงนามบันทึกข้อตกลงร่วม โดยกำหนดนัดหารือรายละเอียดของข้อเรียกร้องอีกครั้งในวันที่ 21 มกราคม 2556 ทั้งนี้บันทึกข้อตกลงได้ระบุว่า จะไม่เอาผิดในทางวินัยกับพนักงานที่ร่วมชุมนุม และจะไม่ดำเนินคดีทั้งทางแพ่งและอาญากับพนักงานที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุม ในที่สุด ผลของการหารือในวันที่ 21 มกราคม 2556 ได้เห็นชอบร่วมกัน ในการปรับขึ้นอัตราเงินเดือนพนักงานประจำปี ด้วยกรอบวงเงินร้อยละ 7.5 และ สร.กบท. ได้ขอเพิ่มวงเงินตอบแทนพิเศษ 300 ล้านบาท แทนการปรับเพิ่มเงินโบนัส โดยให้แก่พนักงานทุกคน ทั้งฝ่ายบริหารและสมาชิก สร.กบท. อย่างไรก็ตาม นายจ้างกลับไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง ด้วยการยื่นฟ้องเป็นคดีแรงงานกล่าวหาผู้แทนของสร.กบท. จำนวน 4 คน ที่ร่วมลงนามบันทึกข้อตกลงว่าทำให้องค์กรเสียหายด้านภาพลักษณ์ อันเป็นผลจากการชุมนุมของพนักงานที่ปฏิบัติงานที่สนามบินสุวรรณภูมิ ในระหว่างวันที่ 18-19 มกราคม 2556

ด้วยเหตุนี้ สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พร้อมด้วยองค์กรสมาชิกสหภาพแรงงานแรงงานรัฐวิสาหกิจ 42 แห่ง ภายใต้การสนับสนุนของสมาพันธ์สหภาพแรงงาน โลกระดับสากล

(International Trade Union Confederation) ขอเรียกร้องให้รัฐบาลเข้ามาแก้ไขปัญหาการละเมิดมาตรฐานสากลด้านแรงงานอย่างรุนแรงที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ดังที่กล่าวข้างต้น โดยให้พิจารณาข้อเสนอ ดังนี้

1. ให้รัฐยกระดับมาตรฐานทางด้านแรงงานในประเทศไทย ให้การพลิตธิของสหภาพแรงงานด้วยการปรับปรุงกฎหมายแรงงานสัมพันธ์ในประเทศไทยให้สอดคล้องกับอนุสัญญาแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 87 และฉบับที่ 98

2. ให้รัฐปรับปรุงระบบแรงงานสัมพันธ์ของภาคอุตสาหกรรม (Industrial Relations) ในรัฐวิสาหกิจ ด้วยการใช้วิธีการพูดคุยในทางสังคม (Social Dialogue) แทนการกล่าวหา/กล่าวโทษ รวมทั้งการกำหนดนโยบายรัฐและแจ้งให้รัฐวิสาหกิจถือปฏิบัติ มิให้ดำเนินการฟ้องร้องทางคดีกับสหภาพแรงงาน ในการการดำเนินกิจกรรมของสหภาพแรงงานที่เป็นการใช้สิทธิเสรีภาพตามมาตรฐานสากลด้านแรงงานทั้ง 3 ข้อข้างต้น

3. ให้รัฐยกระดับคุณภาพบริการ โดยเฉพาะในเรื่องมาตรฐานความปลอดภัยในการเดินรถไฟของประเทศไทยให้ได้มาตรฐานสากล โดยสนับสนุนให้การรถไฟแห่งประเทศไทยจัดหาและบำรุงรักษา รถจักรล้อเลื่อน และอุปกรณ์ช่วยในการเดินรถไฟให้

ปลอดภัย ให้อยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งาน และไม่ให้นำ
รถไฟที่ไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งาน ออกเดินรถไฟ
ให้บริการแก่ประชาชน

สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์หวัง
เป็นอย่างยิ่งว่า กิจกรรมการประชุมในวันนี้ จะช่วย
สะท้อนสภาพของปัญหาการละเมิดมาตรฐานสากล
ด้านแรงงานอย่างรุนแรง ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ให้
สังคมได้รับทราบ รวมทั้งกระตุ้นให้รัฐได้เข้ามาแก้ไข
ปัญหา เพื่อยกระดับแรงงานสัมพันธ์ในรัฐวิสาหกิจ
ให้เข้าสู่มาตรฐานแรงงานในระดับสากล ทัดเทียมกับ
อารยประเทศ และที่สำคัญให้บริการของรัฐวิสาหกิจ
โดยเฉพาะการขนส่งระบบทางรางที่กำลังจะ
กลายเป็นระบบขนส่งมวลชนหลักให้กับประชาชน
เป็นระบบขนส่งมวลชนที่มีมาตรฐานความปลอดภัย
เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนของประเทศ

ทั้งนี้ผู้เข้าร่วมเสวนาดังกล่าวมาจาก องค์การ
แรงงานระหว่างประเทศ (ILO), สมาพันธ์แรงงาน
สากล (ITUC) ซึ่งมีสมาชิกทั่วโลก 207 ล้านคน ,
สหพันธ์แรงงานขนส่งสากล (ITF) ซึ่งมีสมาชิก 19.7
ล้านคน, สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการรถไฟแห่ง
ประเทศไทย (สร.รฟท.), สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ
การบินไทย (สร.กบท.), และ อีวแมน ไรท์ส วอช
โดยผู้ร่วมเสวนาได้มีการอภิปรายและวิพากษ์ถึง
กฎหมายแรงงานสัมพันธ์ของไทย ว่ายังจำกัดสิทธิใน
การรวมตัวจัดตั้งสหภาพ ฯ และ เจริญต่อรองร่วมกับ
คนทำงานหลายกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็น ข้าราชการ ครูและ
อาจารย์แรงงานข้ามชาติ และแรงงานนอกระบบ ซึ่ง
เป็นปัญหาจากการที่รัฐบาลไทยไม่ได้ลงสัตยาบันใน
อนุสัญญาของ ILO ฉบับที่ 87 และ 98 (เสรีภาพการ

สมาคมจัดตั้งสหภาพ ฯ และ สิทธิในการเจรจาต่อรอง
ร่วม) ทั้งที่มีการเรียกร้องจากขบวนการแรงงานไทย
และสากล ทางILO,uข้อเสนอแนะมาหลายครั้ง โดย
ประเทศไทยมีการละเมิดสิทธิและมีการทำลาย
สหภาพแรงงานเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ตามที่มีการร้องเรียน
ไปที่ คณะกรรมการว่าด้วยเสรีภาพการสมาคมของ
องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO-CFA)หลาย
กรณี รวมทั้งส่งผลให้ไทยเป็นประเทศที่มีปัญหาด้าน
การกระจายรายได้และมีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ
สูง เนื่องจากคนทำงานในประเทศขาดการรวมตัวเพื่อ
สร้างอำนาจการต่อรองกับนายจ้างและภาครัฐ เพื่อให้
เกิดการแบ่งปันผลกำไรจากการลงทุนและการ
คุ้มครองสวัสดิการด้านพื้นฐานให้กับประชาชน

(รายงานโดย สร.รัฐวิสาหกิจรถไฟฯ)

กลุ่มแรงงาน แลงถึงรัฐบาลให้ ทบทวน โครงการ EEC ยกเลิกการทำผังเมืองในเขต พัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก

เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2562 คณะกรรมการ
สมานฉันท์แรงงานไทย(คสรท.) และสมาพันธ์
แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์(สรส.) ได้ออก
แถลงการณ์ถึงรัฐบาลให้ “หยุด.. ทบทวนโครงการ
EEC ยกเลิกการทำผังเมืองในเขตพัฒนาเศรษฐกิจ
พิเศษภาคตะวันออก พร้อมทั้งแสดงจุดยืน ขอ
สนับสนุนการขับเคลื่อนและข้อเสนอเพื่อความเป็น
ธรรมของพี่น้อง “เครือข่ายเพื่อนตะวันออก” จากการ
ใช้คำสั่งหัวหน้า คสช.ฉบับที่47/2560กำหนดให้มี
โครงการระเบียบเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC) เพื่อ

สนับสนุนส่งเสริมการลงทุนต่อยอดจากโครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออก (Eastern Seaboard Development Program : ESB) ซึ่งต่อมารัฐบาล คสช. ได้มีการตรากฎหมายที่เรียกว่า “ พ.ร.บ.เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ.2561 ” โดยปราศจากการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของประชาชน ซึ่งต่อมากมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเร่งรัดโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อประชาชนในพื้นที่ซึ่งมีวิถีชีวิตและวัฒนธรรมด้านเกษตรกรรม อันเป็นพื้นที่สีเขียวซึ่งมีความสำคัญในฐานะเป็นพื้นที่มรดกทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อาหาร ควรที่จะต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองดูแลและส่งเสริมพัฒนาจากภาครัฐ อันเป็นความมั่นคงทางอาหารที่ขึ้นชื่อว่า “แหล่งผลิตอาหารโลก” และเป็นไปตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 รวมทั้งยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ.2561 – 2580 ที่กำหนดวิสัยทัศน์ว่า “นำพาประเทศไทยไปสู่ ความมั่นคง มั่งคั่งยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ” แต่สิ่งที่เกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันขัดต่อหลักการที่กล่าวมาโดยสิ้นเชิง

โดยการดำเนินการขับเคลื่อน เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ใน 3 จังหวัด คือ ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง มีกำหนดระยะเวลาให้แล้วเสร็จภายใน 1 ปี ทั้งที่เป็นการทำผังเมืองรวมถึง 3 จังหวัด ซึ่งขาดการรับฟังและการมีส่วนร่วมของประชาชนผู้ได้รับผลกระทบและขาดการศึกษาผลได้ผลเสียอย่างรอบด้าน อันเป็นเหตุให้เครือข่ายและ

ชาวบ้านในพื้นที่คัดค้านการจัดทำผังเมืองใหม่ที่มีการขยายพื้นที่อุตสาหกรรม เป็นการทำลายหลักประกันด้านการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ไม่เป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน ขัดต่อหลักนิติธรรม หลักนิติรัฐ และหลักรัฐศาสตร์ การอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ อบอุ่น มีความสุข เป็นการจัดทำผังเมืองเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อกลุ่มทุนธุรกิจ กลุ่มทุนซื้อขายที่ดินและกลุ่มอุตสาหกรรม โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อประชาชนและผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และแหล่งอาหาร แหล่งเกษตรกรรม แม้แต่น้อย

คณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทยและสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ “ขอสนับสนุนการทำหน้าที่ปกป้องบ้าน ป้องเมือง คุ้มครองท้องถิ่นที่อาศัย อาชีพ และสนับสนุนข้อเสนอของพี่น้อง “เครือข่ายเพื่อนตะวันออก” จึงขอเรียกร้องให้รัฐบาลและ รัฐสภา โปรดพิจารณาเรื่องดังกล่าวอย่างรอบด้าน โดยนำข้อเสนอของ “เครือข่ายเพื่อนตะวันออก” มาพิจารณาอย่างเร่งด่วนโดยไม่ควรรีบเร่งดำเนินการโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ภาคตะวันออก และ ที่อื่นๆโดยไม่ฟังเสียงของประชาชน การ

รู้จักโลกคนงาน

เลือกตั้งที่เกิดขึ้นใหม่ รัฐบาลใหม่ พรรคการเมือง และนักการเมืองที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน จึงจำเป็นต้องฟังเสียงของประชาชน อันเป็นสาระสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

(วาสนา ลำดี รายงาน)

แรงงานปักษ์ตอนใต้

